

Ταξική Μάχη

Seattle Ultras

Μετάφραση: Δ.Α. και Κ.Κ.

Αυτοκρατορία

Η αυτοκρατορία είχε αρχίσει να παρακμάζει πολύ πριν καταρρεύσει τελείως. Διεφθαρμένες ελίτ διοικούσαν εξ αποστάσεως. Η βιομηχανία σταδιακά κατακερματιζόταν – λεηλατημένη από τους πλούσιους και διαλυμένη από τον ξένο ανταγωνισμό. Για τους κοινούς θνητούς, η προοπτική μιας σταθερής ζωής ολοένα και απομακρυνόταν. Το ίδιο το μέλλον έμοιαζε να υποχωρεί μέσα σε ένα αδιαπέραστο, πηχτό σκοτάδι, με τον ήχο ενός, αόρατου ακόμα, χάους να σέρνεται προς το παρόν. Το κενό μεταξύ του απαλού φωτός της καθημερινότητας και της νύχτας που πλησίαζε με ταχύς ρυθμούς γέμιζε με παράνοια. Η παράδοση σάπιζε από μέσα προς τα έξω. Τα οπιούχα έκαναν λίγο πιο υποφερτή τη μιζέρια της ολοένα αυξανόμενης ανεργίας και η αναταραχή άνθιζε με χίλιους τρόπους. Θρησκευτικές σχέτες εμφανίστηκαν στην ενδοχώρα. Στα παράλια, βεβαρημένες και υποχρηματοδοτημένες πόλεις άρχισαν να επεκτείνονται προς την περιφέρεια, ακόμα και αν ο πυρήνας τους είχε γεμίσει με πρωτοφανή πλούτο. Οι παραγκουπόλεις αναπτύσσονταν σαν φράκταλ γύρω από τα αστραφτερά λιμάνια. Ξένες δυνάμεις πίεζαν προς το εσωτερικό αλλά εξ αποστάσεως, ο στρατός εκτεταμένος παντού αλλά αναποτελεσματικός. Λιγότερο ισχυροί στρατοί συμμετείχαν σε ασύμμετρους πολέμους ενάντια στην αυτοκρατορία, στις παρυφές της. Διεφθαρμένοι αξιωματούχοι δολοφονούνταν μέρα μεση-

μέρι. Οι πολιτοφυλακές δυνάμωναν στις αγροτικές περιοχές, γεμάτες με νέους δίχως μέλλον που είχαν την ελπίδα να διώξουν τους ξένους και να φτιάξουν ένα μεγάλο και ισχυρό έθνος για μία ακόμα φορά.

Κατά κάποιο τρόπο, αυτή η ιστορία περιγράφει κάθε εποχή παρακμής μιας αυτοκρατορίας ή ίσως απλά τη γενική ατμόσφαιρα μιας διάχυτης κοινωνικής κατάρρευσης. Στα επιμέρους χαρακτηριστικά της, θυμίζει πολύ έντονα τις τωρινές συνθήκες στις ΗΠΑ – ή τουλάχιστον τις θεωρητικά επικείμενες συνθήκες. Κρύβεται μια αλήθεια πίσω από αυτή την ομοιότητα βέβαια. Αλλά η παραπάνω εικόνα δεν είναι μια εικονογράφηση της Αμερικής του Ντόναλντ Τραμπ. Αντιθέτως, αποτελεί ένα στιγμιότυπο από την ύστερη περίοδο της δυναστείας των Τσινγκ κατά τον αιώνα μετά από τους Πολέμους του Οπίου, τότε που η ισχυρότερη αυτοκρατορία του κόσμου απομακρύνθηκε από την κορυφή της παγκόσμιας ηγεσίας. Μια ήττα από «κατώτερους» ξένους, σε συνδυασμό με τον αχαλίνωτο εθισμό στα οπιούχα, την πολιτική διαφθορά και ολόκληρες γενιές αυξανόμενης οικονομικής ανισότητας, οδήγησε στον χαρακτηρισμό εκείνης της εποχής ως περιόδου «Εθνικής Ταπείνωσης».

Σύμφωνα με τους ύστερους αυτοκρατορικούς και τους πρώτους ρεπουμπλικάνους μεταρρυθμιστές, ο ίδιος ο «μυελός του έθνους»¹ είχε αποδυναμωθεί. Έτσι, αυτή

1. <https://muse.jhu.edu/article/184406>

η πρώτη προσπάθεια να «κάνουμε την αυτοκρατορία Τσινγκ μεγάλη ξανά» πήρε ξεκάθαρα στρατιωτική μορφή. Ο στρατός είχε διασπαστεί μετά από τους Πολέμους του Οπίου και τη μετέπειτα εξέγερση των Ταϊπίνγκ. Οι δυνάμεις του είχαν κατανεμηθεί στις τοπικές ελίτ με την ευθύνη να καταστείλουν πιθανούς ξεσηκωμούς ή να εξασφαλίσουν την ειρήνη στα σύνορα. Ένα αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν και η εξάπλωση σχέτων πολεμικών τεχνών και ιδιωτικών στρατών. Κάποιοι από αυτούς τους σχηματισμούς χρηματοδοτήθηκαν από τοπικούς άρχοντες, άλλοι προέκυψαν από οργανώσεις κοινοτικής αυτοάμυνας και προστασίας της σοδειάς, ενώ πολλοί συνεργάστηκαν με θρησκευτικές αιρέσεις. Αυτές οι τελευταίες απορρόφησαν οργανωμένους άνεργους νέους που αναζητούσαν κάποια εναλλακτική διέξοδο σε μια ζωή χειρωνακτικής εργασίας που συνοδευόταν από την εξάρτηση στα ναρκωτικά. Το πρόγραμμά τους ήταν ταυτόχρονα αυτοβοήθειας και εθνικής αναζωογόνησης. Καθιστώντας τους εαυτούς τους δυνατούς σωματικά και μένοντας προσκολλημένοι φανατικά σε σύμβολα της παράδοσης, αυτοί οι νέοι προσπάθησαν να αποκαταστήσουν την ισχύ του έθνους ξεκινώντας από τα κάτω. Κατά την άποψή τους, η ηθική αποκατάσταση θα μπορούσε να αποτελέσει το έναυσμα μιας νέας περιόδου κοινωνικής ανανέωσης, η οποία θα ξεκινούσε με έναν ευρύ ξεσηκωμό του πληθυσμού ενάντια στα σύμβολα της αδυναμίας, της παρακμής και των ξένων επιρροών. Δεκαετίες αργότερα, παρόμοια ζητήματα θα αποτελέσουν κοινό τόπο στη δεξιά πτέρυγα της κινεζικής πολιτικής σκηνής, συστηματοποιημένα από φασιστικές φράξιες στο εσωτερικό του Εθνικιστικού Κόμματος, όπως η φράξια των Μπλε Πουκαμίσων (Blue Shirts Society) και η φράξια CC Clique, και θα δώσουν έναν μαζικό χα-

ρακτήρα στο Κίνημα της Νέας Ζωής της δεκαετίας της Ναντσίνγκ, το οποίο προσπάθησε να αποκαταστήσει το ετοιμοθάνατο «εθνικό πνεύμα» μέσω λαμπαδηδρομιών και μαζικών φυλακίσεων

Όλα όμως τα χαρακτηριστικά αυτού του εγχώριου φασισμού είχαν αρχίσει να αναπτύσσονται αργά και ανοργάνωτα μέσα στο ύστερο αυτοκρατορικό καθεστώς. Εάν υπήρξε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή κατά την οποία όλα αυτά τα στοιχεία συνδυάστηκαν για πρώτη φορά στη σύγχρονη εποχή, αυτή ήταν η αποκαλούμενη «Εξέγερση των Μπόξερ». Η ονομασία αυτή, ωστόσο, είναι από πολλές απόψεις λανθασμένη. Για παράδειγμα, τα πολεμικά χαρακτηριστικά της «εξέγερσης» ήταν πάντα υποταγμένα σε μια αναβίωση λαϊκών και θρησκευτικών παραδόσεων όπου βρίσκουμε πράγματα όπως η επικοινωνία με τα πνεύματα και τα τελετουργικά για να γίνει κανείς άτρωτος. Σε τοπικό επίπεδο, το ενδιαφέρον για τις πολεμικές τέχνες αναπτύχθηκε παράλληλα με την κοινωνική και οικολογική κατάρρευση που ακολούθησε τα χρόνια μετά τους Πολέμους του Οπίου. Ενώ κάποτε όσοι έκαναν πολεμικές τέχνες συνδέονταν με τους περιπλανώμενους ληστές και τα λημέρια των τζογαδόρων, η ανανεωμένη ανάγκη για τοπικές ομάδες αυτοάμυνας και οργανώσεις φύλαξης των καλλιέργειών επανέφερε τις πρακτικές των πολεμικών τεχνών στην κοινότητα.² Αν και διατηρούσαν την αξία τους σε τοπικό επίπεδο, οι πολεμικές τέχνες ήταν πλέον ξεπερασμένες στις μεγάλες μάχες. Κατά την ύστερη περίοδο της δυναστείας Τσινγκ, ακόμα και συμμορίες ληστών κουβαλούσαν πάνω

2. Αυτό ήταν κάτι που επαναλαμβανόταν συχνά σε περιόδους αστάθειας της αυτοκρατορίας, σε τέτοιο βαθμό ώστε οι «χρυσές εποχές» των πολεμικών τεχνών να συμπίπτουν με περιόδους κατάρρευσης δυναστειών ή γενικευμένων εξεγέρσεων.

τους κάποια υποτυπώδη πυροβόλα όπλα. Έτσι η εξάσκηση στις πολεμικές τέχνες συνοδεύτηκε από ένα κράμα δεισιδαιμονιών με στόχο την εξισορρόπηση των ανισοτήτων που προέκυπταν από την αυξανόμενη εκμηχάνιση του πολέμου. Οι τέχνες λοιπόν αυτές, έχοντας αποκτήσει και πάλι κάποια δημοφιλία, άρχισαν να παίρνουν όλο και περισσότερο διάφορα χαρακτηριστικά από τη λαϊκή κουλτούρα – ιδίως από μύθους, τελετουργικά και άλλες πρακτικές της λαϊκής όπερας, που αποτελούσαν τον βασικό τρόπο διασύνδεσης των χωρικών με τις επίσημες αφηγήσεις περί εθνικής ταυτότητας. Η «αναβίωση» αυτών των υποτιθέμενα «αρχαίων» τεχνών ανταποκρινόταν επομένως στις νέες προτεραιότητες της αυτοκρατορίας που ήταν αντιμέτωπη, αφενός, με έναν ολοένα και πιο επικίνδυνο ανταγωνισμό με τους δυτικούς «βαρβάρους» στο εξωτερικό και, αφετέρου, με ισχυρές επαναστατημένες ομάδες στο εσωτερικό. Συγχωνευμένος με τάσεις του Ταοϊσμού, της λαϊκής θρησκευτικής πρακτικής και της Νεο-Κομφουκιανής μεταφυσικής, ο μυθικός ρόλος του ανθρώπου που ασχολείται με τις πολεμικές τέχνες διογκώθηκε πολύ πέρα από τον πρακτικό του ρόλο.

Την ίδια στιγμή, η «εξέγερση» δεν ήταν κάποιος ξεσηκωμός ενάντια στην κυβέρνηση, αλλά αντιθέτως μια παθιασμένη υπεράσπισή της. Εκείνη την περίοδο, το κράτος των Τσινγκ συμμαχάσε με τους «εξεγερμένους» εναντίον των ξένων, έχοντας σαν σύνθημα το «Στηρίξτε τους Τσινγκ, καταστρέψτε τον Ξένο». Μόνο μετά την ήττα από τις διεθνείς δυνάμεις, το κράτος επαναπροσδιόρισε το κίνημα ως αντικυβερνητική «εξέγερση», σε μια προσπάθεια να σώσει τα προσχήματα.³ Έτσι, το φαινόμε-

νο γίνεται καλύτερα κατανοητό ως μια νέα άνοδος του παραδοσιακού φανατισμού που αναπτύχθηκε εντός της λαϊκής κουλτούρας κατά τη διάρκεια μιας περιόδου «εθνικής ταπείνωσης». Είναι σημαντικό ως φαινόμενο στον βαθμό που προεικονίζει πολλά μοτίβα των μεταγενέστερων εξεγέρσεων, αλλά η επίσημη σχέση του κράτους με το κίνημα ήταν μια σχέση σιωπηρής υποστήριξης που ακολουθήθηκε από μια αποκήρυξη για πρακτικούς λόγους, σχέση που θυμίζει ως έναν βαθμό τη σχέση της κυβέρνησης Τραμπ με την ακροδεξιά σήμερα.

Η εξέγερση των Μπόξερ ήταν η πιο σημαντική όχι ως μια αποτυχημένη αναγέννηση, αλλά ως ένα εξαιρετικά αρνητικό σημείο αναφοράς για τους μελλοντικούς μεταρρυθμιστές και επαναστάτες. Τόσο από πολιτική όσο και από πολιτισμική άποψη, αντιπροσωπεύει την επιτομή του αφελούς παραδοσιακισμού μπροστά σε έναν κόσμο που αλλάζει. Ταυτόχρονα, ως μια στιγμή σε μια μακρά σειρά λαϊκών κινήματων που ξεκινούσαν από την εξέγερση των Ταϊπίνγκ, σηματοδότησε κι αυτή την αυξανόμενη ετοιμότητα του πληθυσμού για επαναστατική αλλαγή. Οι Μπόξερ είναι σημαντικοί διότι αντιπροσωπεύουν, τόσο για τη δεξιά όσο και για την αριστερή πτέρυγα της κινεζικής πολιτικής του 20ού αιώνα, την πρόωρη άνοδο ενός νέου εθνικισμού. Για την ακροδεξιά, αυτό ήταν ένα θεμέλιο πάνω στο οποίο μπορούσαν να χτίσουν. Φασίστες θεωρητικοί, όπως ο Dai Jitao, ο Chen Guofu και ο Chen Lifu, θα υποστηρίξουν αργότερα ότι η εξάσκηση στις πολεμικές τέχνες πρέπει να αναδομηθεί, να γίνει πιο πρακτική και να συγχωνευθεί με μια σύγχρονη εθνικιστική-στρατιωτική φιλοσοφία (όπως περίπου συνέβη στην Ιαπωνία την

3. Αυτό το επιχείρημα, καθώς και οι γενικότερες πληροφορίες για τα χαρακτηριστικά και τα γεγονότα της εξέγερσης προέρχονται κυρίως από

το βιβλίο: Joseph W. Esherick, *The Origins of the Boxer Uprising*, University of California Press, 1987. σελ. xiv.

ίδια περίοδο).⁴ Αυτό θα αναζωογονούσε το «αιώνιο πνεύμα» του έθνους μέσω μιας τελετουργικής, ιεραρχικής διαδικασίας ηθικής και σωματικής καλλιέργειας.

Για την άκρα αριστερά, οι Μπόξερ προμήνυαν την απειλή ενός χοντροκομμένου παραδοσιοκρατισμού που επιζητούσε την απόρριψη της ανανέωσης και της μεταρρύθμισης, διασφαλίζοντας την πολιτισμική στασιμότητα και την υποστήριξη των παρηκμασμένων κοινωνικών τάξεων. Παρ' όλα αυτά, η αριστερά διέκρινε επίσης τις δυνατότητες που προσέφερε η μαζική βάση των Μπόξερ, καθώς πολλοί από τους οπαδούς τους εκδήλωναν μια λαϊκή επιθυμία για καθεστώτα αυτοπειθαρχίας και για την οικοδόμηση μιας εξουσίας ικανής να αντισταθεί στην ξένη εισβολή. Όταν ξεκίνησε η άνοδος της αριστεράς, πρώτα με τη μορφή ενός από τα μεγαλύτερα αναρχικά κινήματα στον κόσμο και, στη συνέχεια, με τη μορφή του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, αγάλιασε κι αυτή την κουλτούρα του σώματος και τις πολεμικές τέχνες. Εξάλλου, η ανάπτυξη του κινήματος οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στην ικανότητά του να προσδίδει ισχύ σε αυτούς που μέχρι πρότινος ήταν εντελώς ανίσχυροι. Η άνοδος της κουλτούρας των πολεμικών τεχνών ήταν ένα σημαντικό κομμάτι αυτής της διαδικασίας, με Κινέζους αναρχικούς και κομμουνιστές να στρατολογούν συχνά μέλη από συμμορίες, μυστικές εταιρείες και τοπικούς συλλόγους πολεμικών τεχνών. Διέφεραν

4. Για τα γενικά χαρακτηριστικά του κινέζικου φασισμού, βλ. Maggie Clinton, *Revolutionary Nativism: Fascism and Culture in China, 1925-1937*, Duke University Press, 2017. Για τον ρόλο των πολεμικών τεχνών καθώς και του λογοτεχνικού είδους γουσιά (wuxia) εντός του φασιστικού κινήματος, βλ. Wen-hsin Yeh, «Dai Li and the Liu Geqing Affair: Heroism in the Chinese Secret Service During the War of Resistance», *The Journal of Asian Studies*, τόμος 48, έκδοση 3, Αύγουστος 1989, σελ. 545-562.

όμως από τη δεξιά στην αντίληψή τους για την κουλτούρα του σώματος, ως εργαλείο για την ενίσχυση όχι του «έθνους» αλλά του παγκόσμιου προλεταριάτου στον δρόμο του προς την παγκόσμια επανάσταση.

Οι Βάρβαροι

Ενώ η σημασία των Μπόξερ μπορεί να είναι σαφέστερη για τους άμεσους κληρονόμους τους, η ιστορία τους προσφέρει επίσης ένα γενικότερο μάθημα για τη σχέση μεταξύ της κουλτούρας του σώματος και της πολιτικής δυναμικής. Στα χρόνια που ακολούθησαν την τελευταία κρίση, παρατηρήθηκε στις ΗΠΑ μια ραγδαία άνοδος της ακροδεξιάς, συμπεριλαμβανομένης της ανάπτυξης ενός νέου, εκτεταμένου κινήματος πολιτοφυλακών και της ίδρυσης μικρότερων θρησκευτικών-πολεμικών σχέτων που θυμίζουν αρκετά τις σχέτες της εποχής των Μπόξερ. Αυτά τα κινήματα τείνουν να κατοχυρώνουν τη μαχητική και στρατιωτική τους αισθητική με έναν τρόπο που συνδυάζει ένα ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης στη μάχη με έναν βαθύ τελετουργικό σεβασμό στην καθαρή αρρενωπότητα του άντρα που οπλοφορεί. Όπως και οι Μπόξερ, οι πολεμικές τους δραστηριότητες μπορούν να κατανοηθούν μόνο ως το συμπλήρωμα μιας πολύ ευρύτερης, οιονεί θρησκευτικής, κουλτούρας του σώματος που βρίσκει πιο εύκολα τη βάση της σε εκείνες τις περιοχές που είναι οι πιο εγκαταλελειμμένες λόγω των μεθοδεύσεων αυτού του ζοφερού θεού που αποκαλούμε «οικονομία».

Αυτή η νέα εποχή της κουλτούρας του σώματος έχει σήμερα διαπεράσει πλήρως τον ολοένα και πιο σκοτεινό, ζοφερό και αποκαλυπτικό ορίζοντα της λαϊκιστικής κουλτούρας γενικότερα. Από τη μια πλευρά, βλέπουμε λιπόσαρκους, τρελαμένους Αμερικανούς να κοσκινίζουν τα ερείπια

κόσμων που καταστράφηκαν με ασαφείς και τρομερούς τρόπους, εξαρτώμενοι για την επιβίωσή τους από την ελάχιστη δυνατή τύχη και την πολεμική δύναμη. Ο νέος κόσμος χαρακτηρίζεται από ξαφνικούς πυροβολισμούς, μάχες σώμα με σώμα με συμμορίες μηχανόβιων και σαπισμένα πτώματα. Από την άλλη, υπάρχουν οι υπερήρωες των blockbuster, η «μεγάλη φασιστική όπερα της εποχής μας».⁵ Απεριόριστες μάζες εγκληματιών σαρώνονται από μια πολεμική δύναμη τόσο τεράστια που η ίδια η μάχη υποβιβάζεται σε μια εικόνα ιδρωμένων γροθιών που χτυπούν αέναα ένα αστραφτερό κομφετί που είναι, όπως μας λένε, ο Εχθρός.

Την ίδια στιγμή, δημοφιλή τουρνουά πολεμικών τεχνών, όπως το Ultimate Fighting Championship (UFC), έχουν εξελιχθεί από λέσχες αγώνων χωρίς κανόνες στο πλαίσιο της γκρίζας οικονομίας, που ήταν παράνομες στις περισσότερες πολιτείες, σε μερικά από τα πιο δημοφιλή γεγονότα στην ιστορία της ραδιοτηλεόρασης. Η άνοδος του UFC συνοδεύτηκε από μια ευρέως διαδεδομένη πολιτισμική αναγνώριση των πολεμικών τεχνών –που διαφημίζονται ως «πραγματικές» μορφές μάχης, σε αντίθεση με τον γεμάτο φιοριτούρες, εξωπραγματικό κόσμο του ταινιών Κουνγκ Φου– και από μια τεράστια αύξηση του αριθμού των ανθρώπων που άρχισαν να αναζητούν κάποιο είδος εκπαίδευσης στη μάχη. Το αποτέλεσμα είναι μια κατάσταση που από πολλές απόψεις μοιάζει περισσότερο με τον ύστερο 19ο αιώνα παρά με τον 20ό: οποιοδήποτε τυχαίο άτομο στον δρόμο είναι πιο πιθανό να έχει κάποιο επίπεδο εκπαίδευσης στη μάχη σώμα με σώμα από ό,τι ήταν συνηθισμένο στις προηγούμενες γενιές.

Όπως πολλά πράγματα, είναι θέμα γεωγραφίας. Η ανάπτυξη της ακροδεξιάς είναι ισχυρότερη στην αμερικανική εν-

δοχώρα, ιδίως σε αγροτικές περιοχές που επωφελήθηκαν ελάχιστα από την οικονομική άνθηση της περιόδου Μπους, υπέφεραν υπερβολικά κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης και στη συνέχεια βρέθηκαν αποκλεισμένες από την «ανάκαμψη».⁶ Πρόκειται για περιοχές όπως η κομητεία Josephine του Όρεγκον, όπου οι ελλείψεις στον προϋπολογισμό είναι τόσο σοβαρές που το γραφείο του σερίφη δεν μπορεί να προσφέρει υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης πέραν περιορισμένων ωρών και περιοχών, με τον ίδιο τον σερίφη να προτείνει⁷ σε όσες κινδυνεύουν από ενδοοικογενειακή βία να μετακομίσουν σε καλύτερα χρηματοδοτούμενες κομητείες. Σε απάντηση, οι τοπικοί Oath Keepers⁸ (που πλέον είναι γνωστοί ως «Citizen Patriots of Josephine County») κινητοποιήθηκαν για να καλύψουν το κενό,⁹ προσφέροντας την πολιτοφυλακή τους στη θέση της αστυνομίας, διεξάγοντας μαθήματα ετοιμότητας για καταστάσεις έκτακτης ανάγκης και συμμετέχοντας σε μια σειρά από μικρές εκλογικές εκστρατείες και προγράμματα παροχής υπηρεσιών στην κοινότητα.

6. Για πιο λεπτομερή στοιχεία σχετικά με τις τάσεις της οικονομίας σε μη μητροπολιτικές περιοχές των ΗΠΑ, βλ. USDA Economic Research Service's Rural Economy & Population data, συμπεριλαμβανομένων των εκθέσεων «Rural America at a Glance», στη διεύθυνση: <https://www.ers.usda.gov/topics/rural-economy-population/>

7. <https://www.tribpub.com/gdpr/nydailynews.com/>

8. (Σ.τ.Μ.) Οι Oath Keepers είναι ακροδεξιά πολιτοφυλακή που τα μέλη της ισχυρίζονται ότι υπερασπίζονται το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών.

9. <https://rop.org/up-in-arms/up-in-arms-section-i/oregons-patriot-movement-today/josephine-county/>

5. <https://thebaffler.com/latest/iron-fist-kriss>

Οι Oath Keepers στην κομητεία Josephine και αλλού, που στρατολογούν μέλη κυρίως από τις τάξεις των βετεράνων και των πρώην εργαζομένων σε σώματα ασφαλείας, είναι μια οργάνωση ομπρέλα μέσα σε ένα πολύ ευρύτερο ακροδεξιό κίνημα, το επονομαζόμενο «Patriot Movement», που ελέγχει τις νέες πολιτοφυλακές και τις σχετικές οργανώσεις τους. Παρόλο που συνδέονται όλο και περισσότερο με την alt-right, οι Patriot προηγούνται αυτού του νεολογισμού κατά αρκετά χρόνια και τείνουν να διαθέτουν ένα δυναμικό μελών και μια οργανωτική ικανότητα που υπερβαίνει κατά πολύ αυτό που είναι σύνηθες μεταξύ των ομάδων που εμπίπτουν στην ετικέτα αυτή. Το ίδιο το κίνημα είναι εσωτερικά ποικιλόμορφο, συγχωνεύοντας τον παραδοσιακό ελευθερισμό (libertarianism) με απομεινάρια του παλιού κινήματος πολιτοφυλακών της δεκαετίας του 1990 και με νέες ισλαμοφοβικές οργανώσεις. Λειτουργεί με ένα μοντέλο οργάνωσης με απεύθυνση τόσο προς τα μέσα όσο και προς τα έξω, συμμετέχοντας τόσο σε επίσημες εκλογικές εκστρατείες βάσης (που αφορούν κυρίως προσπάθειες εισόδου σε τοπικές κυβερνήσεις ή εκλογής χαμηλόβαθμων εκπροσώπων στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα) όσο και στην εξωκοινοβουλευτική οργάνωση πολιτοφυλακών και ομάδων παροχής υπηρεσιών στην κοινότητα. Μεγάλο μέρος της αποκάλυπτης πίστης στην ανωτερότητα της λευκής φυλής που συναντάται στα κινήματα πολιτοφυλακών των προηγούμενων δεκαετιών έχει εδώ αποσυρθεί υπέρ μιας έμφασης στην ταξική σύγκρουση με τις ελίτ των παράκτιων πόλεων «που στηρίζουν την παγκοσμιοποίηση», σε συνδυασμό με μια ανοιχτή, милитарιστική ισλαμοφοβία και έναν υποτονικό, συγκαλυμμένο ρατσισμό για την ποικιλόμορφη κατώτερη τάξη των αστικών περιοχών, η οποία

θεωρείται ότι βρίσκεται σε συμμαχία με τις ελίτ μέσω των μηχανισμών πατρωνίας του Δημοκρατικού Κόμματος.

Οι ομάδες των Patriot αναπτύχθηκαν με αξιοσημείωτη ταχύτητα στα χρόνια του Ομπάμα, ξεπερνώντας κατά πολύ τις πιο παραδοσιακές οργανώσεις λευκής υπεροχής, όπως η Κου Κλουξ Κλαν, και, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, εξακολουθούν να υπερτερούν αριθμητικά σε σχέση με οποιαδήποτε από τις βασικές φράξιες εντός της alt-right. Σύμφωνα με το Southern Poverty Law Center,¹⁰ το κίνημα αυξήθηκε από μόλις 129 ομάδες Patriot το 2008 σε 1.274 το 2011 (σε σύγκριση με τις 334 οργανώσεις πολιτοφυλακών που δεν είναι των Patriot και σε σύγκριση με τον συνολικό αριθμό των 1.018 ομάδων μίσους που καταμετρήθηκαν το ίδιο έτος). Στο μεταξύ, οι περίφημες ένοπλες αναμετρήσεις μεταξύ των οργανώσεων των Patriot και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης (συγκεκριμένα του Γραφείου Διαχείρισης Γης - Bureau of Land Management) στο ράντσο Bundy το 2014 και στο καταφύγιο άγριας ζωής Malheur το 2016 βοήθησαν στο να γίνει γνωστό το κίνημα στο πλατύ κοινό. Στο αποκορύφωμά του, το ευρύ αυτό κίνημα, συμπεριλαμβανομένων των θρησκευτικών παραφυάδων του (όπως ο ακροδεξιός μορμονισμός της οικογένειας Bundy), είχε χιλιάδες ενεργά μέλη σε όλη τη χώρα, με τα δευτερεύοντα μέλη-υποστηρικτές να φτάνουν τις δεκάδες χιλιάδες, γεγονός που ήταν αποτέλεσμα της μεγάλης προβολής του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.¹¹ Τέτοια κινήματα πο-

10. <https://www.splcenter.org/fighting-hate/intelligence-report/2012/patriot-movement-explodes>

11. Για μια πιο λεπτομερή ανάλυση σχετικά με την άνοδο του κινήματος, βλ. Rural Organizing Project, *Up in Arms: A Guide to the Patriot Movement*, που είναι διαθέσιμο στη διεύθυνση: <http://www.rop.org/up-in-arms/>

λιτοφυλακών τείνουν να κορυφώνονται σε περιόδους που βρίσκονται οι Δημοκρατικοί στην εξουσία. Με την κυβέρνηση Τραμπ, όπως ήταν αναμενόμενο, έχει ανακοπεί η ανάπτυξη των ομάδων των Patriot, έχουν όμως γίνει πιο θεσμοποιημένοι, με εκλεγμένους πολιτικούς από τους κόλπους των Patriot¹² και με νομοσχέδια που εισάγονται στο Κογκρέσο και προωθούν την εκχώρηση του ελέγχου της ομοσπονδιακής γης στις τοπικές κυβερνήσεις.¹³

Αν και οι Patriot καυχούνται για τη στρατιωτική τους αισθητική, στέλνοντας μάλιστα μέλη τους σε συνοριακές περιπολίες¹⁴ όπου μπορούν να μάθουν βασικές στρατιωτικές πρακτικές, είναι από πολλές απόψεις απλώς μια οργάνωση ομπρέλα που αποτελείται από πολεμιστές του Σαββατοκύριακου, οι οποίοι συχνά προέρχονται από πιο πλούσια προάστια. Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι εκκλήσεις τους για την υπεράσπιση της «ελευθερίας» και του «λαού» ενάντια στην τυραννία της ομοσπονδιακής κυβέρνησης έχουν να κάνουν στην πραγματικότητα με ενέργειες που αναλαμβάνονται για την προστασία της εξουσίας των τοπικών γαιοκτημόνων και βιομηχάνων στις κάπως απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές της αμερικανικής Δύσης. Παρόλο που προσεγγίζουν και στρατολογούν κάποιον κόσμο από τις τάξεις των φτωχών της υπαίθρου, οι δράσεις τους πολύ σπάνια υπερασπίζονται τα συμφέροντα εκείνων που βρίσκονται στον πάτο της ταξικής ιεραρ-

χίας στην υπαίθρο. Όπως δεν υπάρχει προφανώς από μεριά τους καμία μέριμνα για τους μετανάστες εργάτες, έτσι δεν υπάρχει και καμία κεντρική υλική υποστήριξη για τους φτωχότερους λευκούς κατοίκους της υπαίθρου. Όλες οι μεγάλες εκστρατείες τους έχουν ως στόχο την προστασία των δικαιωμάτων των γαιοκτημόνων και των μικρών καπιταλιστών από τα επαχθή ενοίκια που τους χρεώνει το κράτος. Τον κόσμο που καταφέρνουν να στρατολογήσουν από τη λευκή κατώτερη τάξη, τον θέτουν στη συνέχεια στην υπηρεσία των τοπικών ελίτ, οι οποίες μπαίνουν συχνά σε αντιπαράθεση με τις ελίτ των αστικών κέντρων που είναι «υπέρμαχες της παγκοσμιοποίησης». Οι πολιτοφυλακές, στις πιο αποτελεσματικές τους στιγμές, έχουν λειτουργήσει απλώς ως ένας ιδιαίτερα επιθετικός βραχίονας συγκεκριμένων φραξιών εντός της τάξης των καπιταλιστών.

Αν και διατηρούν ορισμένα στρατιωτικά ιδεώδη, η κουλτούρα του σώματος παίζει λιγότερο προφανή ρόλο στην καθημερινή πρακτική των Patriot. Αντίθετα, άλλες ανερχόμενες ακροδεξιές ομάδες έχουν υιοθετήσει ως βάση τους την κουλτούρα του σώματος. Η πιο εξέχουσα ομάδα από αυτές είναι πιθανότατα οι Λύκοι της Βίνλαντ (Wolves of Vinland), μια νεοπαγανιστική φυλετική σχέση, οργανωμένη σαν συμμορία μοτοσικλετιστών και βασισμένη γύρω από ένα πρότζεκτ που αποκαλούν «Ulfheim» κοντά στο Lynchburg της Βιρτζίνια, όπου χρηματοδότησαν μέσω crowdfunding την κατασκευή ενός παραδοσιακού σπιτιού των Βίκινγκς. Αν και πολύ λιγότεροι από τους Patriot, οι Λύκοι έχουν τρία μεγάλα παραρτήματα, με οργανωτικά κέντρα στη Βιρτζίνια, τις Ορεινές Πολιτείες και τον Βορειοδυτικό Ειρηνικό, καθώς και έναν μεγάλο προπαγανδιστικό βραχίονα που ονομάζεται «Επιχείρηση Λυκάνθρωπος» και συντονίζει

12. <https://www.theguardian.com/us-news/2016/may/10/patriot-movement-oregon-militias-donald-trump-election-2016>

13. <https://www.businessinsider.com/congress-lays-groundwork-to-get-rid-of-federal-land-and-national-parks-2017-1?r=US&IR=T>

14. <https://www.motherjones.com/politics/2016/10/undercover-border-militia-immigration-bauer>

τη συμμετοχή μικρότερων ομάδων σε εθνικό επίπεδο. Μεγάλο μέρος του υλικού τους διακρίνεται για την καλοσχεδιασμένη υποπολιτισμική του αισθητική, με έντονα λογότυπα κολλημένα πάνω σε επαγγελματικές φωτογραφίες με μυώδεις λευκούς άνδρες που στέκονται δίπλα σε φωτιές, με τα πρόσωπά τους ζωγραφισμένα με σύμβολα των Βίκινγκς και τους ώμους τους καλυμμένους με γούνες ζώων. Όλα αυτά συνοδεύονται από σύντομα σλόγκαν που είναι ιδανικά για διακίνηση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Πέρα όμως από αυτή την αισθητική, οι Λύκοι έχουν αναγάγει την κουλτούρα του σώματος σε θεμέλιο της καθημερινής τους πρακτικής, γεγονός που βοηθάει στην προσέλκυση νέων μελών. Προωθούν την εγγραφή σε τοπικά γυμναστήρια, διοργανώνουν τακτικά στις συναντήσεις τους αγώνες μάχης σώμα με σώμα τύπου MMA (Μικτές Πολεμικές Τέχνες) και κερδίζουν την προσοχή μέσω της επαφής με δημοφιλείς φιγούρες από τους κύκλους της άρσης βαρών και των πολεμικών τεχνών. Ο Jack Donovan, επικεφαλής του παραρτήματος των Λύκων στον Βορειοδυτικό Ειρηνικό, έγινε πασίγνωστος λόγω της σύνδεσής του με γνωστό γυμναστήριο powerlifting στην περιοχή του Πόρτλαντ,¹⁵ μιλώντας στο δημοφιλές podcast του ιδιοκτήτη του γυμναστηρίου και ανεβάζοντας φωτογραφίες στο instagram με τον συγγραφέα του *Fight Club* Chuck Palahniuk. Με την ευρύτερη έννοια, τα βασικά σημεία αναφοράς του Donovan σχετικά με την αρρενωπότητα και με το «να είναι κανείς βάρβαρος» αντλούνται από ένα ολόκληρο πολιτισμικό ρεύμα που εκτείνεται πολύ πέρα από τους ίδιους τους Λύκους και το οποίο ενσαρκώνεται σε ένα σωρό πράγματα: από τις θεωρίες συνωμοσίας του

Alex Jones μέχρι το δημοφιλές podcast του Joe Rogan που διαφημίζει αθλητικά ρούχα και συμπληρώματα διατροφής – ίσα μέρη επιδεικτικού alt-right φασισμού, όπως διαδίδεται από διάσημα τrol του διαδικτύου, και εγχώριου λευκού εθνικισμού του Νότου των ΗΠΑ και των πολιτοφυλακών. Και αυτό το ρεύμα δεν περιορίζεται στις ΗΠΑ. Ο Donovan έχει ταξιδέψει για να μιλήσει σε εκδηλώσεις ακροδεξιών στην Ευρώπη, όπου η επίκληση στη «φυλετική» (tribal) ή «γηγενή» ταυτότητα αποτελούν βασικό κομμάτι των τοπικών εθνικισμών. Στο μεταξύ στην Ιταλία, ο δεξιός κωμικός Μπέπε Γκριλο, ηγέτης του λαϊκιστικού Κινήματος των Πέντε Αστέρων, εξήρε την εκλογή του Τραμπ χρησιμοποιώντας παρόμοιους χαρακτηρισμούς με τον Donovan: «Είναι εκείνοι που τολμούν, οι πεισματάρηδες, οι βάρβαροι που θα πάνε τον κόσμο μπροστά. Εμείς είμαστε οι βάρβαροι!»¹⁶

Η χώρα του Τραμπ

Κοιτάζοντας πέρα από τις πλούσιες παράκτιες πόλεις, ο μέσος φιλελεύθερος δεν βλέπει πάρα μόνο αυξανόμενη βαρβαρότητα. Ο πολιτισμός φαίνεται να έχει ατροφήσει, να έχει αντικατασταθεί από έναν ελάχιστο συγκαλυμμένο φανατισμό, από ανθρώπους «προσκολλημένους στα όπλα και τη θρησκεία». Αντιμέτωπος με μια διογκούμενη παλίρροια τρόμου στην παγκόσμια ενδοχώρα, ο πάντα πολιτισμένος κάτοικος των μητροπόλεων προσπαθεί απλώς να ενισχύσει τα τείχη του κάστρου – ίσως μάλιστα να πάρει και καμιά επιχορήγηση για να φτιάξει μια τοιχογραφία επάνω στο τείχος με μήνυμα ενάντια σε όλα τα τείχη. Και σίγουρα καταφεύγει στην ελπίδα ότι η αναπόφευκτη επιστροφή στη λογική θα έρθει σύντομα. Θα

15. Στο μεταξύ έκοψε τις σχέσεις του με το εν λόγω γυμναστήριο εξαιτίας της αρνητικής δημοσιότητας που δέχτηκε.

16. <https://www.reuters.com/article/us-usa-election-italy-referendum-idUSKBN1342AX>

περάσει η καταιγίδα, λένε με τις ήρεμες, ευγενικές φωνές τους. Η νίκη της Χίλαρι είναι αναπόφευκτη. Αν αφήσετε όμως τον μεγάλο βίαιο θόρυβο του πολιτικού τυφώνα να πνίξει αυτές τις ήρεμες φωνές και στρέψετε τα μάτια σας προς τα πάνω, ακολουθώντας κατά μήκος αυτό το τείχος μέχρι εκεί που τελειώνει εν μέσω βροχής και κεραυνών, μπορεί τότε να δείτε άλλους βαρβάρους να περιπολούν, να οριοθετούν με τις ογκώδεις μορφές τους τα σύνορα του ίδιου του μητροπολιτικού κάστρου.

Διότι η αλήθεια είναι ότι η άνοδος της παγκόσμιας βαρβαρότητας συμβαδίζει με το παραδοσιακό αυτοκρατορικό μοντέλο: η αυτοκρατορία επιστρατεύει πολεμιστές από τις πιο κοντινές ενδοχώρες για να αμυνθεί ενάντια στην εγχώρια απειλή και την ξένη εισβολή. Όταν η επιλογή φαίνεται να είναι, όπως είναι πάντα, κομμουνισμός ή βαρβαρότητα, ο φιλελεύθερος επιλέγει πάντα τη βαρβαρότητα. Η επιλογή αυτή παριστάνει πάντα την άμυνα απέναντι σε μεγαλύτερες επερχόμενες βαρβαρότητες, ακόμη και αν αυτή είναι που αποτελεί το θεμέλιο αυτών των βαρβαροτήτων. Βραχυπρόθεσμα, οι μπάτσοι μπορούν να μετακινούνται από τα λευκά προάστια που ψηφίζουν Τραμπ για να περιπολούν το οικονομικό κέντρο ή για να καταπνίγουν τις εξεγέρσεις στις φτωχογειτονιές των παρυφών της πόλης. Μακροπρόθεσμα, ο γραφειοκράτης τείνει να καλλιεργεί έναν μαχητικό φυλετισμό (tribalism) που απειλεί τη δυναστική σταθερότητα.

Παρατηρώντας την από απόσταση, αυτή η απέραντη *terra incognita* που ονομάζεται «Χώρα του Τραμπ» τείνει να κατανοηθεί λιγότερο ως αποτέλεσμα της κρίσης και περισσότερο ως ένα είδος γενικευμένης ηθικής κατάρρευσης. Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, οι λανθασμένες ιδέες που υιοθετήθηκαν από τους φτωχούς λευκούς

ήταν αυτές που πυροδότησαν την οικονομική κρίση σε αυτές τις περιοχές λόγω της εκλογής Ρεπουμπλικάνων που είναι ενάντια στη φορολογία. Με αυτόν τον τρόπο παρακάμπτεται η πλήρης κατάρρευση της βιομηχανικής δομής (και άρα της πραγματικής φορολογικής βάσης αυτών των κομητειών). Γίνεται επίσης δυνατό να αποδοθούν με υπερβολική ευκολία πράγματα όπως η εκλογή του Τραμπ σε ένα μόνο δημογραφικό στοιχείο: σε αυτή τη μυθικά ομοιογενή «λευκή εργατική τάξη». Η ύπαρξη μεγάλης φτώχειας σε μη λευκούς αγροτικούς πληθυσμούς (στην Ντακότα, στο Δέλτα του ποταμού Μισισίπι, σε ολόκληρη τη νοτιοδυτική χώρα) απλώς παραβλέπεται, και τα χαρακτηριστικά της σημερινής φτώχειας στον λευκό αγροτικό πληθυσμό (όπως και αλλού: συνεχής υψηλή ανεργία, χαμηλά εισοδήματα, δραστήριες μαύρες και γκριζες αγορές, αυξανόμενα ποσοστά φυλάκισης, αύξηση της θνησιμότητας, της νοσηρότητας και της εξάρτησης από ναρκωτικά) θεωρούνται στοιχεία ηθικής κατάρρευσης, ακριβώς επειδή η φιλελεύθερη πολιτική των προνομίων λανθασμένα προβάλλει μεμονωμένα χαρακτηριστικά από τις γενικές στατιστικές τάσεις στο πλαίσιο μιας φυλετικά (racially) άνιση κατανομής της εξουσίας.

Εν ολίγοις, επειδή οι λευκοί διαθέτουν γενικά δυσανάλογα μεγάλη πολιτική, οικονομική και πολιτισμική δύναμη, θεωρείται ότι οι φτωχοί λευκοί δεν έχουν καμία δικαιολογία για να είναι φτωχοί. Η μόνη εξήγηση φαίνεται να είναι ότι προφανώς έχουν αποτύχει σε προσωπικό επίπεδο να αξιοποιήσουν τα «προνόμιά» τους, ακόμη και αν πρόκειται, για παράδειγμα, για έναν άνεργο νεαρό που φροντίζει τα οπιομανή μέλη της οικογένειάς του στην κομητεία McDowell της Δυτικής Βιρτζίνια, όπου το προσδόκιμο

ζωής¹⁷ έχει φτάσει το μέσο ποσοστό του Νεπάλ (για τους άνδρες) και της Νικαράγουας (για τις γυναίκες). Αυτό είναι ουσιαστικά το φιλελεύθερο ισοδύναμο του σκληροπυρηνικού συντηρητικού που ζει σε ένα σπίτι το οποίο αγόρασε με μια μεγάλη κληρονομιά και διαμαρτύρεται γιατί οι «μειονότητες» σπαταλούν όλα αυτά τα χρήματα που τους δίνει υποτίθεται δωρεάν η κυβέρνηση. Η «λευκή εργατική τάξη» όμως είναι ένας κατασκευασμένος ανταγωνιστής (ή πρωταγωνιστής για ορισμένες από τις ανερχόμενες σοσιαλιστικές ομάδες) που ορίζεται από την αόριστη νοσταλγία των συντηρητικών για τον σύντομο μεταπολεμικό βιομηχανικό συμβιβασμό. Όπως συμβαίνει με όλες τις μορφές νοσταλγίας, η εικόνα παραποιεί το παρελθόν στο όνομα ενός συσκοτισμένου παρόντος. Η ειρωνεία εδώ είναι διττή: πρώτον, έγκειται στο γεγονός ότι οι μόνοι εργαζόμενοι οι οποίοι προσεγγίζουν σήμερα τις συνθήκες που συνδέονται νοσταλγικά με αυτή τη «λευκή εργατική τάξη» της μεταπολεμικής περιόδου είναι, στην πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι των πόλεων που δουλεύουν σε υπηρεσίες υψηλού επιπέδου, στην τεχνολογία της πληροφορικής και σε έναν μικρό αριθμό (εξαιρετικά μηχανοποιημένων) επιχειρήσεων μεταποίησης, απομεινάρια του φορντισμού, όπως η Boeing – εν ολίγοις, ταυτίζονται δημογραφικά με τον ίδιο τον φιλελευθερισμό. Δεύτερον, είναι ειρωνικό το γεγονός ότι αυτή η χούφτα των εργαζομένων που βιώνουν συνθήκες οι οποίες μοιάζουν περισσότερο με εκείνες της ιστορικής «λευκής εργατικής τάξης» είναι ακριβώς αυτοί που είναι πιο πιθανό να δαιμονοποιήσουν τους φτωχούς λευκούς, οι οποίοι ως επί το πλείστον δεν ψηφίζουν, κατηγορώντας τους για την άνοδο

του Τραμπ στην προεδρία. Αντίθετα, όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι ο Τραμπ εξελέγη από μια πιο ποικιλόμορφη βάση από ό,τι αρχικά είχε θεωρηθεί, και ότι οι λευκοί με υψηλότερο εισόδημα αποτέλεσαν σημαντικό κομμάτι¹⁸ αυτής της βάσης. Έτσι, η αυταπάτη της ύπαρξης μιας «λευκής εργατικής τάξης» που έπαιξε τον ρόλο της πρωτοπορίας του Τραμπισμού τείνει να συσκοτίζει τόσο την ταξική διαστρωμάτωση εντός του λευκού πληθυσμού όσο και τις πραγματικές συνθήκες που βιώνουν όσοι βρίσκονται στη χαμηλότερη βαθμίδα του λευκού προλεταριάτου, αυτοί που ιστορικά χλευάζονται ως «λευκά σκουπίδια» (white trash).

Η άνοδος νέων πολιτισμικών πρακτικών εν μέσω μιας τέτοιας διάχυτης κρίσης τείνει για τον φιλελεύθερο να πάρει τα ίδια βάρβαρα χαρακτηριστικά που συνδέονται με αυτή την κατώτερη τάξη. Η δημοφιλία του MMA είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Όταν ξεκίνησε το UFC, χλευάστηκε ευρέως ως ένα βάρβαρο αιματηρό άθλημα, με το white trash κοινό του να προέρχεται από τα πιο βιομηχανικά παρηκμασμένα και πολιτισμικά υπανάπτυκτα μέρη της χώρας. Η προσέγγισή του στη μάχη ήταν απογυμνωμένη από κάθε τέχνη ή πολιτισμική συνοχή – το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή, από τον φιλομαθή κάτοικο της μητρόπολης που μαθαίνει για τον «Ανατολικό Πολιτισμό» κάνοντας Τάι Τσι, Τάε Κβον Ντο ή ιαπωνική ξιφασκία. Στη λαϊκή κουλτούρα, το θέαμα είναι δεόντως αποκαλυπτικό: Κάθε σωστή ταινία που διαδραματίζεται σε ένα δυστοπικό μέλλον περιλαμβάνει πάντα σκηνές με παλαιστές που φτύνουν αίμα επάνω στους θαμώνες ενός cyberpunk καταγώγιου, ενώ το πλήθος ζητωκραυγάζει και τα γυμνά σώ-

17. <http://www.nfesh.org/new-life-expectancy-rates-stress-the-importance-of-nfeshs-work-in-mcdowell-county/>

18. <https://www.washingtonpost.com/news/monkey-cage/wp/2017/06/05/its-time-to-bust-the-myth-most-trump-voters-were-not-working-class/>

ματα των στρίπερ λικνίζονται πίσω από τον καπνό και τα φώτα νέον.

Η εικόνα της white trash βαρβαρότητας είναι αυτή που έρχεται κατά νου παρά τις διεθνείς καταβολές του UFC (το τουρνουά προέρχεται από την οικογένεια Γκρέισι, πατριάρχης του βραζιλιάνικου Ζίου Ζίτσου) και την ποικιλόμορφη σύνθεση των παλαιστών. Στον πρώτο αγώνα του UFC 1, το 1993, ο Ολλανδός καρατέκα και κικ-μπόξερ Gerard Gordeau είχε αντιμετώπισει τον τεράστιο Σαμοανό παλαιστή του Σούμο Teila Tuli. Χωρίς κατηγορίες βάρους, ο αγώνας ήταν ένας από τους πιο ασύμμετρους στην ιστορία του UFC, με τον Gordeau να ζυγίζει περίπου 90 κιλά και τον Tuli 188. Παρ' όλα αυτά, ο αγώνας τελείωσε σε λιγότερο από τριάντα δευτερόλεπτα, καθώς ο Gordeau πέτυχε μια κλωτσιά στο πρόσωπο που εκσφενδόνισε ένα από τα δόντια του Tuli στο κοινό σαν κομήτη με αιματοβαμμένη ουρά. Καθώς το δόντι προσγειωνόταν, ένα νεύρο του πλήθους χτυπήθηκε, ο κομήτης μετέφερε κάποιο είδος τρελού προμηνύματος για το μέλλον. Ήταν οι αρχές της δεκαετίας του 1990, η εποχή του *Εξολοθρευτή 2* και του *Δικαστή Ντρεντ*, όταν το πνιγμένο στους καπνούς και τις σφαίρες Λος Άντζελες έμοιαζε να προμηνύει κάτι που φαινόταν στον ορίζοντα. Στην κατοπτρική εικόνα του δυστοπικού καταγώγιου, οι ζητωκραυγές του αιματοβαμμένου κοινού σκέπαζαν την απόφαση του διαιτητή να ανακηρύξει νικήτη του αγώνα τον Gordeau. Και ήταν αναμφίβολα το κοινό που προσέδωσε στις αρχές αυτού του πρωταθλήματος τον αέρα της επαρχιώτικης βαρβαρότητας, παρά την ποικιλόμορφη σύνθεση των μαχητών του.

Μερικές φορές, οι συμμετέχοντες στο πρωτάθλημα έδειχναν να προέρχονται απευθείας από τις τάξεις αυτού του κοινού. Δύο χρόνια αργότερα, το UFC 5 ξεκίνησε

με τον περιβόητο πλέον αγώνα¹⁹ μεταξύ του John Hess και του Andy Anderson. Ο ίδιος ο Anderson ήταν ένας από τους πρώτους οπαδούς του αθλήματος –μπορούσε κανείς να τον δει ανάμεσα στο κοινό στις βιντεοσκοπήσεις των πρώτων τουρνουά– πριν εμφανιστεί ως εκ θαύματος²⁰ στο ρινγκ με ένα σαφώς πλαστογραφημένο ρεκόρ (86-0). Και οι δύο μαχητές εκπροσωπούσαν ακριβώς την εικόνα της λευκής εργατικής τάξης γύρω στο 1990: μπυροκοιλιά και κούρεμα με την ψιλή – ο Hess ως «δάσκαλος» του δικού του στυλ πάλης, του Scientific Aggressive Fighting Technology of America (SAFTA), και ο Anderson, ερασιτέχνης των πολεμικών τεχνών, που φορούσε ένα αμάνικο μπλουζάκι με στάμπα «Kick Ass» και ο οποίος κατάφερε να συμμετάσχει στον αγώνα προμηθεύοντας τη διοργάνωση με «ring girls»²¹, οι οποίες ήταν υπάλληλοί του στο εστιατόριο που διατηρούσε στην κομητεία Gregg του Τέξας με την επωνυμία «Totally Nude Steakhouse». Ο αγώνας, αν μπορεί κανείς να τον ονομάσει έτσι, ήταν σαν βρωμόξυλο σε μπαρ ανάμεσα σε δύο οικοδόμους που συνηθίζουν να σφυρίζουν στα κορίτσια και ενίοτε είναι και ρατσιστές. Και οι δύο άντρες έριχναν άτσαλα χτυπήματα χωρίς να ενδιαφέρονται για το πού προσγειώνονταν, αντικαθιστώντας τα takedown της πάλης με μεθυσμένα ποδοσφαιρικά τάκλιν και παραβιάζοντας τους λίγους κανόνες με τους οποίους λειτουργούσαν τότε αυτά τα πρώτα τουρνουά. Ο Hess έβγαλε το μάτι

19. <http://fightland.vice.com/blog/an-eye-gouge-filled-fight-from-1995-was-essential-for-mma-to-prosper>

20. <https://www.bloodyyellow.com/2013/7/10/4493732/ufc-5-fighters-redux-careers-history-profiles-mma-news>

21. (Σ.τ.Μ.) Ring girls είναι καλλιγράμμες κοπέλες που παίρνουν από το ρινγκ τις ρόμπες, τις ζώνες και τα άλλα αξεσουάρ του παλαιστή πριν ξεκινήσει ο αγώνας.

του Anderson (βγάζοντάς το από την κόγχη και προκαλώντας του μόνιμη βλάβη), του τράβηξε τα μαλλιά, του έκοψε κομμάτια από το χέρι και τελείωσε τον αγώνα με μια σειρά από ποδοσφαιρικές κλωτσιές στο κατάκοιτο σώμα του αντιπάλου του. Ο ίδιος ο Hess ήταν πολύ τραυματισμένος για να συνεχίσει στο τουρνουά και έδωσε μόνο έναν ακόμη αγώνα στην καριέρα του στο MMA – εναντίον του 19χρονου Vitor Belfort, ενός πραγματικού αθλητή του MMA (που σήμερα θεωρείται ευρέως ένας από τους καλύτερους που έχουν αγωνιστεί ποτέ), ο οποίος νίκησε τον Hess μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Παρόλο που ο Anderson δεν αγωνίστηκε ποτέ ξανά, παρέμεινε πιστός στη δημόσια εικόνα του: εντάχθηκε αργότερα στην «Άρια Αδελφότητα» (Aryan Brotherhood) και καταδικάστηκε σε τριάντα χρόνια φυλάκισης για ξέπλυμα χρήματος και εμπόριο μεθαμφεταμίνης.

Αν και συχνά σκληρή, η αντιμετώπιση αυτών των πρώτων αγώνων ως κάτι περισσότερο από ένα βάρβαρο αιματηρό άθλημα είναι από μόνη της μια καλή σπουδή για το ταξικό μίσος που κρύβεται πίσω από τη φαινομενική συμπόνια του φιλελευθερισμού. Όπως ο πλούσιος κάτοικος της μητρόπολης αποκηρύσσει την εξάρτηση της ασφάλειάς του από τους ίδιους τους βάρβαρους που περιφρονεί (οι οποίοι στελεχώνουν τον τεράστιο στρατιωτικό, αστυνομικό και σωφρονιστικό μηχανισμό), έτσι ακριβώς κάνει και με την πολιτισμική περιφρόνησή του προς τους οπλοφόρους επαρχιώτες. Τα υστερικά άρθρα του φιλελευθερού για τις εκλογικές συνθήκες της υπαίθρου, το μίσος του χίπστερ για το ετεροκανονικό προσώπιο της «Ζώνης της Βίβλου»²² και η δηκτική αποδοκιμασία του

καθηγητή για όσους πιστεύουν ότι μας ψεκάζουν ή σε άλλες συνωμοσίες – όλοι αυτοί χρησιμοποιούν την παλιά ρητορική που σχετίζεται με την κατώτερη τάξη της white trash, προκειμένου να συγκαλύψουν μια πιο ευρεία περιφρόνηση: την περιφρόνηση για τις κατώτερες τάξεις εν γένει. Η βαρβαρότητα της λευκότητας (whiteness) είναι το μόνο που μπορεί να υποκαταστήσει με πολιτικά ορθό τρόπο τη γενική βαρβαρότητα του προλεταριάτου. Δεν είναι τυχαίο ότι οι φτωχοί λευκοί φαίνεται να γίνονται όλο και περισσότερο στόχος περιφρόνησης για τις λανθασμένες ιδέες τους σχετικά με τη φυλή, το φύλο ή την επιστήμη, ακριβώς όπως οι πλούσιες ελίτ που ζουν στα παράλια συνεχίζουν να συγκεντρώνουν όλο και περισσότερο τη συρρικνούμενη δεξαμενή οικονομικής ζωτικότητας σε μια χούφτα ανακτορικών μητροπολιτικών συγκροτημάτων. Η πολιτισμική περιφρόνηση είναι απλώς το αλατοπίπερο αυτής της υλικής λεηλασίας. Ο φιλελεύθερος χλευασμός για τα συντηρητικά απότοκα της φτώχειας συγχωνεύεται έτσι με τη περιφρόνηση των συντηρητικών για την τοπική κατώτερη τάξη, σχηματίζοντας ένα ενιαίο σύνολο στο οποίο και οι δύο φράξεις των πλουσίων, όταν συνδυάζονται, συνθέτουν το ολοκληρωτικό μίσος για την κατώτερη τάξη στο σύνολό της.

Αυτό το μίσος διαχέεται στη λαϊκή ιδεολογία μέσω της κριτικής της κουλτούρας. Από την πλευρά των συντηρητικών, πρόκειται κυρίως για μια κριτική της «κουλτούρας της φτώχειας». Για την πιο φιλελεύθερη φράξια της άρχουσας τάξης, η κριτική συνίσταται στο ότι οι φτωχοί είναι φτωχοί επειδή τους *λείπει* η κουλτούρα ως τέτοια. Σε μια δημοφιλή ομιλία βράβευσης²³ μετά

22. (Σ.τ.Μ.) Έτσι αποκαλείται ένα κομμάτι των νότιων Ηνωμένων Πολιτειών όπου παίζει σημαντικό ρόλο στην κοινωνία και την πολιτική ο

συντηρητικός προτεσταντισμός.

23. <https://www.telegraph.co.uk/news/2017/01/10/ufc-president-dana-white->

την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ, η ηθοποιός Μέριλ Στριπ περιέγραψε τον αποκαλυπτικό πολιτισμικό ορίζοντα που προεξόφιναν οι εκλογές ως εξής: «Το Χόλυγουντ είναι γεμάτο από ξένους και παρείσακτους, και αν τους διώξουμε όλους, δεν θα υπάρχει τίποτα άλλο να παρακολουθήσετε εκτός από ποδόσφαιρο και πολεμικές τέχνες, που δεν είναι καν τέχνες». Σε απάντηση, ο πρόεδρος του UFC Dana White, μαζί με πολλούς οπαδούς και ανθρώπους των πολεμικών τεχνών, επιτέθηκαν μέσω του διαδικτύου στη Στριπ, τη Χίλαρι Κλίντον και το φιλελεύθερο *status quo* που εκπροσωπούν. Τα σχόλια του ίδιου του White ήταν ένα μείγμα προσωπικών ύβρεων και της απλής παρατήρησης ότι το UFC και οι πολεμικές τέχνες ευρύτερα χαρακτηρίζονται από τη διαφορετικότητά (diversity) τους, προσελκύνοντας αθλητές από όλο τον κόσμο. Παράλληλα, ο ίδιος ο White είχε μιλήσει στο Εθνικό Συνέδριο των Ρεπουμπλικάνων,²⁴ χρησιμοποιώντας μεταφορές από τον κόσμο των πολεμικών τεχνών για να υποστηρίξει τον Τραμπ: «Είμαι στον χώρο της πάλης όλη μου τη ζωή. Γνωρίζω μαχητές. Κυρίες και κύριοι, ο Ντόναλντ Τραμπ είναι μαχητής και ξέρω ότι θα παλέψει για αυτή τη χώρα».

Για τους φιλελεύθερους του κατεστημένου, η κουλτούρα των πολεμικών τεχνών είναι ένας απαράδεκτος εκφυλισμός της «τέχνης» και ένα σύμβολο του δυστοπικού μέλλοντος – ο δυστοπικός του χαρακτήρας δεν σηματοδοτείται από τη μαζική ανεργία, την οικονομική κρίση και την αυξανόμενη επισφάλεια, αλλά από την απουσία εκλεκτών πραγμάτων. Η ομιλία της Στριπ ήταν ουσιαστικά ένα εγκώμιο για το όμορφο

ψέμα που είχαν απολαύσει οι φιλελεύθεροι στα χρόνια του Ομπάμα: τον μύθο ότι, όσο έχουμε την επιφανειακή διαφορετικότητα (diversity) και τη συνεχή πολιτισμική παραγωγή της «δημιουργικής τάξης», όλες οι βιαιότητες του σημερινού κόσμου θα μπορούν εύκολα και ευχάριστα να αγνοηθούν με την ελπίδα ότι τα πράγματα βελτιώνονται. Για τον υποστηρικτή του Τραμπ, από την άλλη, η πολεμική τέχνη είναι από μόνη της μια μεταφορά για την πολιτική πρακτική. Η σωματικά αξιολύπητη εμφάνιση ενός προέδρου τόσο πλαδαρού όσο ο Ντόναλντ Τραμπ μετασηματίζεται με κάποιον τρόπο σε μια δύναμη ικανή να καταπολεμήσει το παρηκμασμένο φιλελεύθερο κατεστημένο για λογαριασμό των απλών ανθρώπων.

Αδυναμία

Η εξέγερση των Μπόξερ προέκυψε μέσα από μια μακρά σειρά χιλιαστικών αιρέσεων, αλλά ήταν μοναδική ως προς την ικανότητά της να συγχωνεύσει τις δραστηριότητες των πολιτοφυλακών, τις πολεμικές τέχνες και την κρατική πατρωνία με έναν τρόπο που τουλάχιστον προς στιγμήν φάνηκε ικανός να αναζωογονήσει, αντί να ανατρέψει, την καταρρέουσα διοικητική δομή των Τσινγκ. Κατά την προετοιμασία της εξέγερσης, τμήματα της Σαντόνγκ είχαν καταληφθεί από ξένους (συγκεκριμένα από τους Γερμανούς, ως απάντηση στις επιθέσεις κατά των τοπικών ιεραποστόλων) και η επαρχιακή κυβέρνηση βρισκόταν σε κατάσταση διαρκούς δημοσιονομικής κρίσης. Υπό αυτές τις συνθήκες, πολλοί απλοί πολίτες είχαν στραφεί στις ληστείες και, ως απάντηση, οι τοπικές ελίτ σχημάτισαν ευρείες πολιτοφυλακές για να προστατεύσουν τους πάτρωνές τους και την περιουσία τους. Παρότι στρατολογούνταν από την κατώτερη τάξη, οι Μπόξερ δεν ήταν μια εξισωτική

---

hits-back-uppity-80-year-old-ladymeryl/

24.<https://www.telegraph.co.uk/news/2016/07/19/republican-national-convention-diary-day-2-trump-campaign-insist/>

θρησκευτική αίρεση όπως αυτή με ηγέτη τον Χονγκ Σιόου-τσιουέν στην εξέγερση των Ταϊπίνγκ. Αντίθετα, ήταν άρρηκτα συνδεδεμένοι με τα απολιθωμένα απομεινάρια του κράτους των Τσινγκ και της τοπικής αριστοκρατίας. Όπως το Κίνημα των Patriot τείνει να υπερασπίζεται τα συμφέροντα των γαιοκτημόνων και των μικροβιομηχάνων στις δυτικές πολιτείες, ακόμη και αν εντάσσεται σε μια εργατική αισθητική, έτσι και οι Μπόξερ, αν και στελεχωμένοι από φτωχούς νέους, επιδίωξαν να αναζωογονήσουν την αυτοκρατορία των Τσινγκ απέναντι στις ξένες απειλές, με την άμεση υποστήριξη των διαφόρων φραξιών εντός του κράτους.

Αλλά αυτή η πατρωνία δεν ήταν η μόνη πηγή της σχετικής δημοτικότητας του κινήματος. Οι Μπόξερ κατάφεραν να πυροδοτήσουν ένα διαδεδομένο κίνημα κατά των ξένων λόγω της έμφασής τους στην ανασυγκρότηση της δύναμης έναντι της αυξανόμενη εθνικής αδυναμίας. Το εάν οι κατά τόπους οπαδοί συμφωνούσαν ή όχι με το πολιτικό τους πρόγραμμα δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Στην πραγματικότητα, οι Μπόξερ δεν είχαν καν κάποιο πολιτικό πρόγραμμα. Αποτελούσαν σε μεγάλο βαθμό ένα προ-πολιτικό συντηρητικό κύμα, που η ιδεολογία του μοιάζει εξαιρετικά με το αδιαχώριστο κουβάρι παλαιοσυντηρητισμού και μνημειακού αποκρυφισμού που ενώνει τη σύγχρονη ακροδεξιά. Τους Μπόξερ τους ένωνε μόνο η επίδειξη της σωματικής ρώμης, μια άοριστη πεποίθηση ότι ήταν κληρονόμοι αρχαίων, εσωτεριστικών τελετουργιών και ο απλός μύθος μιας απροσδιόριστης εθνικής ενότητας, που συμπυκνώνεται στο αίτημά τους «Στηρίξτε τους Τσινγκ». Οι οπαδοί τους προσελκύνονταν κυρίως από την ίδια την επίδειξη της δύναμης, από την απλή ιδέα ότι επιτέλους είχε εμφανιστεί μια δύναμη αρκετά ισχυρή ώστε να δώσει εξουσία στους ανίσχυρους.

Με την ήττα των Μπόξερ από τον αυτοκρατορικό στρατό των Οκτώ Εθνών, αυτή η ψευδαίσθηση κατέρρευσε. Αλλά η βασική επιθυμία παρέμεινε.

Πιθανότατα η –συστηματικά– λανθασμένη κατανόηση της ανόδου της κουλτούρας του σώματος σε εποχές οικονομικής κατάρρευσης είναι επίσης μια από τις πιο συνηθισμένες ερμηνείες, ιδιαίτερα στους κόλπους της αριστεράς. Οι ρίζες αυτής της κριτικής προέρχονται από τα βαθιά συντηρητικά ρεύματα της ακαδημαϊκής κοινότητας του Ψυχρού Πολέμου που προέκυψαν στη μεταπολεμική Δύση. Διαβάζοντας επιλεκτικά τη Σχολή της Φρανκφούρτης, πολλοί από αυτούς τους συγγραφείς και θεωρητικούς –που συχνά συνδέονταν²⁵ με ομάδες βιτρίνα της CIA,²⁶ όπως το Ίδρυμα Farfield, το οποίο ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της εκρηκτικής εξάπλωσης των προγραμμάτων δημιουργικής γραφής σε όλη τη χώρα– αυτοπροσδιορίστηκαν από την αντίθεσή τους στη «νεωτερικότητα», η οποία ενσαρκωνόταν από τον διπλό «ολοκληρωτισμό» της φασιστικής Ευρώπης και της Σοβιετικής Ένωσης. Σύμφωνα με αυτή την άποψη, ο νεωτερικός επαναπροσδιορισμός του ανθρώπου καθοριζόταν από μια εμμονή για την ιεραρχία, την κυριαρχία και τη σωματική και βιομηχανική ισχύ. Τόσο οι φασίστες όσο και οι κομμουνιστές είχαν εμμονή με τον Νέο Άνθρωπο, που τον αναπαριστούσαν πάντα αγαλμάτινο, μωδή και χειριζόμενο βαριά μηχανήματα: η τέλεια συγχώνευση κράτους, βιομηχανίας και κοινωνίας. Η πιο ολοκληρωμένη εκδοχή αυτής της θέσης διατυπώθηκε από τη Σούζαν Σόνταγκ (Susan Sontag), η οποία

25. <https://thephilosophicalsalon.com/the-cia-reads-french-theory-on-the-intellectual-labor-of-dismantling-the-cultural-left/>

26. <https://www.chronicle.com/article/how-iowa-flattened-literature/>

είχε υποστηρίξει²⁷ ότι ο κομμουνισμός είναι απλώς «μια παραλλαγή, η πιο επιτυχημένη παραλλαγή, του φασισμού. Φασισμός με ανθρώπινο πρόσωπο».

Ο ισχυρισμός της Σόνταγκ είναι ιδιαίτερα σημαντικός, δεδομένου ότι το δοκίμιό της «Η γοητεία του φασισμού» έχει χρησιμεύσει ως ένα είδος βασικού προσχέδιου για την αριστερή κριτική της κουλτούρας του σώματος. Η ουσία του επιχειρήματος επαναλαμβάνεται *ad infinitum*, συχνά από εκείνους που φαίνεται να μην γνωρίζουν πραγματικά το πρωτότυπο κείμενο – αυτό βέβαια είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό οποιουδήποτε πράγματος συμφωνεί με την ιδεολογία μιας δεδομένης εποχής· η βασική του λογική αναπαράγεται από τις περιρρέουσες πολιτισμικές συνθήκες, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε άμεση συσχέτιση. Το δοκίμιο της Σόνταγκ εστιάζει σε ένα βιβλίο φωτογραφιών της Λένι Ρίφενσταλ, της διαπρεπούς καλλιτέχνης της ναζιστικής Γερμανίας, γνωστής για τις θεαματικές απεικονίσεις ανθρώπινων σωμάτων σε επίπονη σωματική άσκηση. Το βασικό συμπέρασμα της Σόνταγκ είναι απλώς ότι αυτού του είδους η εστίαση στη ρώμη ως τέτοια είναι μια εγγενώς φασιστική δραστηριότητα. Παρόμοια συμπεράσματα αναπαράχθηκαν πρόσφατα σε ένα άρθρο²⁸ που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό τέχνης και μόδας *Refigural*. Αν και το ίδιο το άρθρο δεν είναι ιδιαίτερα αξιόλογο, είναι σημαντικό για όσα συζητάμε εδώ: πρώτον, ως μελέτη περίπτωσης για την ανακεφαλαίωση των τυποποιημένων σχημάτων λόγου, αναδιατυπωμένων σε μια πολεμική κατά της ανόδου του health

goth²⁹ και των φασιστικών κουρεμάτων και, δεύτερον, για το γεγονός ότι διαδόθηκε ευρέως στον κόσμο των καλλιτεχνών που αυτοπροσδιορίζονται ασαφώς ως κομμουνιστές, προσφέροντας ένα πιο σύγχρονο παράδειγμα αυτού του γενικού φαινομένου.

Αυτό που τείνει να ενοποιεί αυτό του είδους τις κριτικές, σε όλες τις ξεχωριστές τους εκφάνσεις, είναι η προσπάθεια να αποκοπούν τα ζητήματα της κουλτούρας και της αισθητικής από τα υλικά γεγονότα της ταξικής σύγκρουσης, όπως αυτά ενσαρκώνονται σε μια δεδομένη ιστορική στιγμή. Το πιο αξιοσημείωτο πράγμα σε αυτές τις προχειροφτιαγμένες πολεμικές εναντίον πραγμάτων τόσο γελοίων όσο το να φοράς Adidas ή να κόβεις τα μαλλιά σου πολύ κοντά δεν είναι η χοντροκοπιά ή η ξεκάθαρη καλλιτεχνική ηλιθιότητα των επιχειρημάτων τους, αλλά αντίθετα η πεπλανημένη τους τάση να αγνοούν τον κόσμο όπως αυτός υπάρχει, προσποιούμενες ότι ο «λόγος» (discourse), η «αισθητική» ή οι τάσεις της μόδας ενός καλοκαιριού είναι κλειστά πολιτισμικά κυκλώματα, όπου η σκέψη γεννά την τέχνη και η τέχνη τη σκέψη. Κατά κάποιον τρόπο, πρόκειται για μια σύνοψη της άθλιας «πολιτισμικής στροφής» εν γένει – και η ειρωνεία εδώ είναι ότι η άνοδος της κουλτούρας του σώματος είναι η ίδια ένα είδος μαζικής, λαϊκής απάντησης σε αυτό το περιχαρακωμένο σκατο-κύκλωμα της καλλιτεχνικής και ακαδημαϊκής κοινότητας που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει την «αντίσταση» σε μια εποχή συνεχών πολέμων και τριακονταετούς οικονομικής παρακμής.

27. <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/books/00/03/12/specials/sontag-communism.html>

28. <https://refigural.com/zip-ties-and-health-goths/>

29. (Σ.τ.Μ.) Health goth είναι μια lifestyle τάση που ανακατεύει την πανκ και την goth αισθητική με την υγιεινή διατροφή, την άσκηση και το διαδίκτυο. Είναι σαφώς ένα δημιούργημα των διαφημιστών.

Η Σόνταγκ μάς λέει,³⁰ απηλώντας την Στριπ, ότι οι ρίζες της κουλτούρας του σώματος και της αντίστοιχης αισθητικής είναι εύκολα αναγνωρίσιμες: «Για ένα μη εκλεπτυσμένο κοινό στη Γερμανία, η γοητεία της ναζιστικής τέχνης μπορεί να έγκειτο στο ότι ήταν απλή, παραστατική, συναισθηματική και όχι διανοητική», ένα είδος τέχνης που προσφέρει στους απλούς ανθρώπους «μια ανακούφιση από τις απαιτητικές πολυπλοκότητες της νεωτεριστικής τέχνης». Αυτή είναι η σύνοψη της εξήγησής της για το πώς ένα τέτοιο πολιτισμικό κίνημα αναδύθηκε στην επιφάνεια: μια ερμηνεία που δεν είναι παρά μια ελάχιστα συγκαλυμμένη ύβρις εναντίον της βλακειάς και του αχαλίνωτου πάθους της προλεταριακής ορδής που είναι ανίκανη να κατανοήσει την πραγματική τέχνη. Ομοίως, το πρόσφατο άρθρο από το *Refigurational* δεν κάνει τίποτε άλλο από το να ρίχνει ένα πλατύ δίχτυ ασαφών συνειρμών με τον κλασικό τρόπο που συναντάμε στη συνήθη αρθρογραφία, γαρνιρισμένο με ολίγη καλοτεχνίτικη αλαζονεία. Σε όλο του το εύρος όμως, το επιχείρημα απλώς βασίζεται στην υπόθεση ότι η αυξανόμενη δημοφιλία της κουλτούρας του σώματος και των αισθητικών συσχετισμών της είναι *a priori* φασιστική, μια θέση που «αποδεικνύεται» από το απλό γεγονός ότι πολλοί στην άκρα δεξιά φαίνεται να έλκονται από τα όπλα και τους μύες και ότι στους κάγκουρες αρέσουν επίσης τα αθλητικά ρούχα – ω, τι φοβερή έκπληξη!

Ωστόσο, κανένα από τα δύο έργα δεν περιέχει κάποια αυστηρή προσέγγιση της ιστορίας. Για τη Σόνταγκ, αρκεί η προλεταριακή κτηνωδία. Για εκείνη, δεν υπάρχει κανένας λόγος να εμβαθύνει κανείς στην περίπλοκη ιστορία της γερμανικής κουλ-

τούρας του σώματος, που έχει τις ρίζες της στα τέλη του 19ου αιώνα και συχνά συνδέεται βαθιά με τους πρώιμους εθνικισμούς και την άνοδο του εργατικού κινήματος. Ούτε υπάρχει κανένας λόγος να ανιχνεύσει κανείς τη μεταφορά αυτής της συγκεκριμένης τάσης της κουλτούρας του σώματος στις ΗΠΑ μέσω της μετανάστευσης Γερμανών εργατών και ριζοσπαστών στην αμερικανική εργατική τάξη. Δεν υπάρχει καμία ανάλυση για τον ρόλο που έπαιξε η κουλτούρα του σώματος στις κοινωνικές λέσχες του πρώιμου εργατικού κινήματος. Όπως επίσης είναι αξιοσημείωτο ότι δεν γίνεται καμία αναφορά στους τρόπους με τους οποίους επιστρατεύτηκε άμεσα η κουλτούρα του σώματος ενάντια στην αυξανόμενη ναζιστική απειλή, όπως είναι γνωστό ότι συνέβη με ομάδες κομμουνιστών μαχητών του δρόμου (*streetfighters*) ή με τον Ίμι Λίχτενφελντ (*Imi Lichtenfeld*) και τη συμμορία του που απαρτιζόταν από Εβραίους παλαιστές και πυγμαχούς που υπερασπίζονταν τη γειτονιά τους κατά τη διάρκεια των αντισημιτικών ταραχών. Αυτό συμβαίνει διότι, για τη Σόνταγκ, η συγκεκριμένη ακροδεξιά υιοθέτηση της κουλτούρας του σώματος στο πλαίσιο του ναζισμού είναι η άλλη όψη του νομίσματος για τον ρόλο που έπαιξε εντός του ευρύτερου εργατικού κινήματος από το οποίο και αναδύθηκε. Εάν ο κομμουνισμός είναι απλώς η «πιο επιτυχημένη παραλλαγή» του φασισμού, τότε προφανώς δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ των ναζιστικών Ολυμπιακών Αγώνων και ενός γυμναστηρίου της εργατικής τάξης όπου οι άνθρωποι θα μπορούσαν να αποκτήσουν τις δεξιότητες που απαιτούνται για να πολεμήσουν τους απεργοσπάστες στη δουλειά ή τις ρατσιστικές συμμορίες στον δρόμο.

Αποκομμένες από αυτή την ιστορία, οι αναλύσεις αυτές παίζουν έναν καθαρά

30. <https://marcuse.faculty.history.ucsb.edu/classes/33d/33dTexts/SontagFascinFascism75.htm>

ιδεολογικό ρόλο. Αυτοί οι κριτικοί βρίσκονται σε μια ιστορική στιγμή όπου η σάρκα του πλανήτη πολτοποιείται, όπου τα παλιά χειραφετητικά κινήματα έχουν ηττηθεί μέσα σε μια χιονοστιβάδα αίματος που διαρκεί έναν αιώνα, και όπου οι φτωχοί σήμερα ζουν όλο και περισσότερο μια ζωή που φαίνεται να συνίσταται μόνο σε ένα κουλτούριασμα σε εμβρυακή στάση, ενώ συνεχώς ποδοπατιούνται κάτω από τις μπότες εκατομμυρίων διαφορετικών σωμάτων της αστυνομίας – και μπροστά σε αυτό ο λαμπρός αριστερός μας δηλώνει: «η αλήθεια πρέπει να λέγεται, η επιθυμία σας για δύναμη είναι εγγενώς φασιστική». Εξάλλου, η μοναδική φορά που ο φιλελεύθερος κατεβαίνει από το πεζοδρόμιο στον δρόμο είναι για να χωρίσει τον φασίστα και τον αναρχικό που πλακώνονται μέσα στον λαβύρινθο της ακινητοποιημένης κυκλοφορίας, με τη διάνοιά του να αντηχεί την αποχαυνωτική κουλτουριάρικη απόφανση: «είσαι το ίδιο κακός με αυτούς»!

Φασισμός με σάρκα και οστά

Τόσο στη Γερμανία όσο και στην Κίνα, η άνοδος της κουλτούρας του σώματος ήταν προϊόν του πολιτικού κατακερματισμού και της οικονομικής εξαθλίωσης. Αναδυόμενο σε σχετικά υπανάπτυκτα και εδαφικά κατακερματισμένα έθνη, που ωστόσο συνδέονταν χαλαρά με μια ως έναν βαθμό κοινή γλώσσα και κουλτούρα, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι το πρώιμο κίνημα πήρε χαρακτηριστικά που ήταν ταυτόχρονα εθνικιστικά και προλεταριακά. Η κουλτούρα του σώματος της εποχής των Μπόξερ στην Κίνα, με τον ασαφή εθνικισμό της και τη συγκεχυμένη πολιτική της, έμοιαζε εξαιρετικά με την κουλτούρα του σώματος στη Γερμανία στα μέσα του 19ου αιώνα. Γιατί λοιπόν η τελευταία φαίνεται

να συμπυκνώνει τον πυρήνα του φασισμού ως θέαμα του σώματος, ενώ η πρώτη δεν αναφέρεται ποτέ;

Το πρόβλημα είναι ένα είδος εκ των υστέρων πλάνης. Γνωρίζοντας τη φασιστική κατάληξη της πρώιμης πορείας του γερμανικού εθνικισμού, κάθε στοιχείο του πολιτισμού (σωματικό ή άλλο) που κινητοποιήθηκε από τους ναζί επαναπροσδιορίζεται εκ των υστέρων ως φασισμός σε εμβρυακή μορφή. Αυτό συμβαίνει παρά το γεγονός ότι ο φασισμός, από την ίδια του τη φύση, αναπτύσσεται μέσω της υιοθέτησης των πιο αποτελεσματικών, λαϊκών χαρακτηριστικών των προϋπαρχόντων χειραφετητικών κινήματων, κινητοποιώντας τα σε μια φανατική υπεράσπιση του *status quo*, επαναπροσδιοριζόμενη ως αγώνας για την εθνική παλινόρθωση ή την επιστροφή σε μια σωτήρια φυσική τάξη. Σε κάθε περίπτωση, τα φασιστικά κινήματα κλέβουν την τακτική και την αισθητική τους από την αριστερά, αναμιγνύουν σύμβολα και εικόνες εσωτερισμού που προέρχονται από μια «χαμένη» παράδοση και στη συνέχεια ανταγωνίζονται αυτή την ίδια αριστερά για την επιρροή στην ευρύτερη εργατική τάξη. Υπό αυτή την έννοια, η επιστράτευση της κουλτούρας του σώματος από τη πλευρά τους δεν διαφέρει, επί της ουσίας, από τη χρήση που κάνουν της ρεαλιστικής τέχνης ή των συλλογικών επιδείξεων δύναμης. Γνωρίζοντας όμως το αποτέλεσμα αυτής της ιστορίας, έχει κανείς την τάση να παρερμηνεύει τον φασισμό ως ένα είδος πολιτισμικής επιδημίας, ικανής να μολύνει μέσω της απλής επαφής με οποιαδήποτε από τις προ-νυμφικές μορφές του. Το ξύρισμα του μαλλιού δεν είναι απλώς ένα κούρεμα, είναι ένα φασιστικό παράσιτο που προσκολλάται στο κρανίο σου και σε μετατρέπει σιγά-σιγά σε ναζί. Η άρση βαρών είναι ένα ναρκωτικό που βάζει τη ζωή σου σε μια τροχιά

η οποία θα καταλήξει σε έναν Blitzkrieg εναντίον των παρακμιακών Γάλλων, τροφοδοτούμενο με αμφεταμίνες.

Το ότι τα βασικά χαρακτηριστικά της κινεζικής κουλτούρας του σώματος δεν γίνονται αντιληπτά με τον ίδιο τρόπο οφείλεται ομοίως σε μια εκ των υστέρων αποκτηθείσα γνώση. Δεν αντιμετωπίζουμε το Κουνγκ Φου ως εγγενώς φασιστικό επειδή απλούστατα οι Μπόξερ έχασαν με άθλιο τρόπο και η πιο εξελιγμένη προσπάθεια των εθνικιστών να αναστήσουν την κουλτούρα του σώματος ηττήθηκε από τους κομμουνιστές τόσο στα στρατιωτικά όσο και στα πολιτισμικά πεδία της μάχης. Δεν ισχύει το ίδιο στη γειτονική Ιαπωνία, όπου η παράδοση των Σαμουράι θα αμαυρωνόταν για πολύ καιρό λόγω της σύνδεσής της με στρατιώτες που έσφαζαν με τα κατάνα³¹ άοπλους πολίτες σε μέρη όπως η Ναντσίνγκ. Η ιαπωνική κουλτούρα του σώματος θα κατάφερνε να επανακτηθεί μόνο υπό την εποπτεία του αμερικανικού στρατού. Αυτή η επανάκτηση πήρε τη μορφή τόσο μιας εγχώριας αναβίωσης –μια από τις πολλές προσπάθειες που έγιναν για να προωθηθεί σε καιρό ειρήνης η επαναανακάλυψη τοπικών πολιτισμικών πρακτικών, συνοδευόμενες από γενναιόδωρη οικονομική βοήθεια και πλήρη στρατιωτική κατοχή– όσο και της διεθνοποίησης των ιαπωνικών τεχνικών μέσω της αμερικανικής κουλτούρας. Οι ξένοι στρατιώτες του κατοχικού στρατού στην Ιαπωνία άρχισαν να μαθαίνουν τα ντόπια στυλ ένοπλης και άοπλης μάχης, εισάγοντάς τα με την επιστροφή τους στη δυτική πολιτισμική σφαίρα και παρέχοντας έτσι το απαραίτητο υπόβαθρο για την πρώτη μεγάλη αναζωπύρωση του ενδιαφέροντος για τις πολεμικές τέχνες στις ΗΠΑ.

31. (Σ.τ.Μ.) Είδος σπαθιού που χρησιμοποιούσαν οι Σαμουράι και το οποίο έχει γίνει συλλεκτικό αντικείμενο.

Στρατιωτικοί κόμβοι όπως η Χαβάη θα ήταν από τα πρώτα μέρη που θα έβλεπαν μια νέα σειρά αναμετρήσεων μεταξύ διαφορετικών στυλ, με αποτέλεσμα την ανάπτυξη νέων χαλαρά συνδυαστικών «στυλ» όπως το Καζουκεμπο, το οποίο προεικονίζει το σύγχρονο MMA.

Τα διαφορετικά ιστορικά αποτελέσματα στην Κίνα, την Ιαπωνία και τη Γερμανία σηματοδοτούν ότι ο φασισμός δεν εμπεριέχεται σε εμβρυακή μορφή στα πολιτισμικά σύμβολα που προηγούνται αυτού, αλλά ότι αυτές οι πολιτισμικές πρακτικές είναι σε μεγάλο βαθμό από μόνες τους πιθανά πεδία ταξικής μάχης. Η Σόνταγκ και άλλοι κριτικοί έχουν σε γενικές γραμμές δίκιο όταν περιγράφουν την κεντρική φιλοσοφική εμμονή του φασισμού με τη δύναμη για χάρη της δύναμης, με την κατάφαση σε μια «ανόθευτη» ζωή, με την πίστη σε μια σωτήρια φυσική τάξη που οργανώνεται μέσα από κατορθώματα θεαματικής βίας κ.λπ. Αυτή η σωστή και διεισδυτική ανατομία της φασιστικής φιλοσοφίας είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο τέτοιου είδους κριτικές φαίνονται αρχικά να παρέχουν μια ισχυρή βάση για την κατανόηση του φασισμού ως τέτοιου. Ο φασισμός όμως δεν είναι αποκλειστικά ένα φιλοσοφικό σύστημα, και οι καθαρά αισθητικές ή θεωρητικές προσεγγίσεις τείνουν να συγκαλύπτουν την έλλειψη ουσιαστικής ιστορικής βάσης με όλο και πιο εκτεταμένες ψυχολογικές διαγνώσεις: εντέλει μένει άραγε κανείς πραγματικά έκπληκτος όταν ανακαλύπτει ότι η πειθαρχημένη ναζιστική αισθητική κρύβει έναν ελάχιστο συγκαλυμμένο ερωτισμό, η επίδειξη δύναμης ένα υπερσεξουαλικό φετίχ για κυριαρχία ή ότι η εμμονή με την «ανόθευτη» ζωή συνοδεύεται από αχαλίνωτη χρήση ναρκωτικών και απαγορευμένο σεξ; Αυτού του είδους όμως είναι τα συμπεράσματα που προσφέρονται αφειδώς, με κάθε

νέα αποκάλυψη του ερασιτέχνη ψυχολόγου να φωτίζει ακόμα λιγότερο την κατάσταση από την προηγούμενη. Στο τέλος, δεν παίρνουμε καμία πραγματική αίσθηση του πώς ή του γιατί αυτά τα υιοθετημένα πολιτισμικά χαρακτηριστικά συνδυάστηκαν με αυτόν τον τρόπο για να σχηματίσουν αυτόν τον ιδιότυπα φασιστικό τρόπο σκέψης.

Αλλά αν στραφούμε από την ψυχολογία στην ιστορία, είναι γεγονός ότι δεν υπήρχε τίποτα που να εγγυάται ότι η γερμανική κουλτούρα του σώματος θα κατέληγε στον φασισμό. Ήταν άλλωστε ριζωμένη στο ίδιο ακριβώς ιστορικό και πολιτισμικό έδαφος που παρήγαγε το κομμουνιστικό κίνημα ως τέτοιο – και αυτός πρέπει να είναι αναμφίβολα ο λόγος για τον οποίο η Σόνταγκ τα εξίσωσε αυτά τα δύο τόσο άμεσα. Ο Φρίντριχ Λούντβιχ Γιαν, ιδρυτής του «κινήματος της γυμναστικής» (*Turnbewegung*) που αποτελείτο από ένα δίκτυο γυμναστικών συλλόγων (*Turnvereine*), ήταν ένας πρώιμος Γερμανός εθνικιστής του οποίου η φιλοσοφία ήταν παρόμοια σε χαρακτήρα με εκείνη των αναβιωτών των πολεμικών τεχνών της εποχής των Μπόξερ στην Κίνα εκατό χρόνια αργότερα. Υποστήριζε έναν ασαφή, ημι-νεωτερικό εθνικισμό που προσδιοριζόταν από την έκκληση για ανατροπή της ξένης κυριαρχίας (στην περίπτωση του Γιαν, αυτό αφορούσε τη γαλλική εισβολή στη Γερμανία από τον Ναπολέοντα). Η σκέψη του θα υιοθετηθεί αργότερα από τους ναζί, φιλτραρισμένη μέσα από το έργο δευτερογενών μελετητών που έδιναν έμφαση στον αόριστα καθορισμένο εθνικισμό του και έκαναν μια άμεση σύνδεση μεταξύ της ανάπτυξης του σώματος και της ανάπτυξης του λαού (*Volk*) ως τέτοιου.

Όμως η φιλοσοφία του ίδιου του Γιαν, αν και συχνά ρομαντική, εθνικιστική και ενάντια στους ξένους, ήταν ταυτόχρονα και αρκετά διαφορούμενη. Είχε θεωρηθεί

απειλή από το γερμανικό κράτος για τις λαϊκιστικές του απόψεις, φυλακίστηκε το 1819 και εξορίστηκε για μικρό χρονικό διάστημα στα τέλη της δεκαετίας του 1820. Οι γυμναστικοί του σύλλογοι συχνά έκλειναν με την αιτιολογία ότι αποτελούσαν σημεία οργάνωσης πολιτικών ριζοσπαστών. Και πράγματι, πολλοί από την πρώτη και τη δεύτερη γενιά των οπαδών του «κινήματος της γυμναστικής» συμμετείχαν στην επανάσταση του 1848, συναναστρεφόμενοι επιφανείς πρώιμους κομμουνιστές, όπως ο Μαρξ και ο Ένγκελς. Όταν η επανάσταση καταπνίγηκε, οι πιο αριστερίζοντες από αυτούς εξορίστηκαν μαζί με τους ριζοσπάστες. Η γερμανική κουλτούρα του σώματος εισήχθη έτσι στην Αμερική μέσω των ίδιων μεταναστευτικών οδών που θα πλημμύριζαν τις αμερικανικές πόλεις με πολιτικοποιημένους Ευρωπαίους χειρώνακτες εργάτες. Αυτό αποτέλεσε τη βάση για το πρώιμο αμερικανικό εργατικό κίνημα, με τη ραχοκοκαλιά του να αποτελείται από κοινωνικές λέσχες που είχαν ιδρυθεί από κοινότητες μεταναστών, οι οποίοι παρήγαγαν ριζοσπαστική λογοτεχνία στη μητρική τους γλώσσα (κυρίως γερμανικά και γίντις) και παρείχαν χώρο για βασικές κοινοτικές δραστηριότητες.³²

Μεταξύ αυτών των δραστηριοτήτων ήταν και γυμναστικοί σύλλογοι που είχαν ιδρυθεί από τους οπαδούς του «κινήματος της γυμναστικής», πολλοί από τους οποίους πολέμησαν στη συνέχεια στο πλευρό των Βορείων κατά τον Εμφύλιο Πόλεμο και αργότερα πήραν ηγετικές θέσεις στο εργατικό κίνημα των τελών του 19ου αιώνα. Ο Άουγκουστ Σπις, εξέχων αναρχικός, γνωστός ως ένας από τους μάρτυρες που εκτελέστηκαν μετά τη βομβιστική επίθεση στην πλατεία Χέιμαρκετ, ήταν επίσης μέλος του γυμναστικού συλλόγου *Aurora Turnverein*

32. Βλ. Paul Buhle, *Marxism in the United States: A History of the American Left*, Verso, 2013.

του Σικάγο. Η εκτέλεση του Σπικς σηματοδότησε το αποκορύφωμα της ριζοσπαστικής δραστηριότητας μεταξύ των οπαδών του «κινήματος της γυμναστικής». Οι εσωτερικές διασπάσεις μεταξύ των πιο συντηρητικών, μεσοαστών οπαδών και της εργατικής πτέρυγας του κινήματος που ήταν θετικά διακείμενη προς τον σοσιαλισμό οδήγησαν σταδιακά στο να κερδίσουν έδαφος οι συντηρητικοί, καθώς η πρώτη γενιά του '48 είχε αρχίσει να πεθαίνει.³³ Ωστόσο, η εμπειρία του αμερικανικού «κινήματος της γυμναστικής», όπως ενσαρκώνεται από μορφές όπως ο Σπικς, αποδεικνύει ότι η φιλοσοφία της κουλτούρας του σώματος του Γιαν θα μπορούσε εξίσου εύκολα να στραφεί προς τα αριστερά όσο και να ανακτηθεί αργότερα από τη δεξιά.

Κουνγκ Φου και ταξικός πόλεμος

Το ίδιο θεμελιώδες γεγονός μπορεί να παρατηρηθεί στη συνεχή αμφίδρομη πορεία της κινεζικής κουλτούρας του σώματος μετά την εξέγερση των Μπόξερ. Οι προσπάθειες³⁴ για την αναβίωση³⁵ και τον εκσυγχρονισμό³⁶ των πολεμικών τεχνών ανέ-

κτησαν τη δημοτικότητά τους τόσο πριν όσο και μετά τα γεγονότα της 4ης Μαΐου του 1919,³⁷ και διαχύθηκαν ευρέως μέσα στο πρώιμο, αριστερίζον εθνικιστικό κίνημα (με επίκεντρο το κίνημα Τογκμενγκού του Σουν Πιατ-Σεν) και μέσα στο ασαφές αναρχικό κίνημα. Η πολιτική κατά την περίοδο αυτή ήταν άμορφη, με τάσεις βραχύβιες που σχηματίζονταν, αναπτύσσονταν, συγχωνεύονταν και έσβηναν, με τα μέλη τους να μοιράζονται στο τέλος είτε στο μετέπειτα Εθνικιστικό είτε στο Κομμουνιστικό Κόμμα. Αυτή η αρχική αλληλοεπικάλυψη υπήρχε τόσο στους κύκλους των πολεμικών τεχνών όσο και στους πνευματικούς κύκλους. Αμφότεροι διαχωρίστηκαν σε σαφείς παρατάξεις πολύ αργότερα. Τα βασικά στοιχεία μιας πλήρως νατιβιστικής, φασιστικής κουλτούρας του σώματος μπορούν να παρατηρηθούν σε αυτή την περίοδο, ενσαρκωμένα στο Κίνημα της Νέας Ζωής (New Life Movement)³⁸ της δεκαετίας της Ναντζίνγκ, παρόμοια σε χαρακτήρα με αυτά που θα επικρατούσαν στην ιαπωνική κοινότητα των πολεμικών τεχνών. Όμως, σε ανταγωνισμό με αυτή την τάση υπήρχε μια εξίσου ισχυρή διεθνιστική κουλτούρα

33. Ο ρόλος τέτοιων συλλόγων σωματικής άσκησης και πολεμικών τεχνών στην ιστορία της ριζοσπαστικής αριστεράς παραμένει ένα φαινόμενο που δεν έχει μελετηθεί αρκετά. Εδώ προσφέρουμε ένα περίγραμμα, βασισμένο στα διαθέσιμα δεδομένα. Πολλές όμως λεπτομέρειες έχουν χαθεί ή ξεχαστεί και έτσι ανοίγεται ένα γόνιμο πεδίο για μελλοντική ιστορική έρευνα.

34. <https://chinesemartialstudies.com/2013/10/18/lives-of-chinese-martial-artists-10-chen-shichao-and-chen-gongzhe-creating-the-jingwu-revolution/>

35. <https://chinesemartialstudies.com/2015/05/07/five-moments-that-transformed-kung-fu/>

36. <http://northstarmartialarts.com/blog/2017/3/22/the-ymca-consensus>

37. (Σ.τ.Μ.) Στις 4 Μαΐου 1919, φοιτητές συγκεντρώθηκαν στην Τιεναμέν διαμαρτυρόμενοι για τις υποχωρήσεις και τις παραχωρήσεις που έκανε η κινεζική κυβέρνηση με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Τότε γεννήθηκε και το κίνημα της 4ης Μαΐου και «φούντωση» ο κινεζικός εθνικισμός. Βλ. https://en.wikipedia.org/wiki/May_Fourth_Movement

38. (Σ.τ.Μ.) Πρόκειται για μια κυβερνητική εκστρατεία του Τσιανγκ Κάι Σεκ τη δεκαετία του 1930 που αποτελούσε μέρος της αντικομμουνιστικής του πολιτικής. Στόχος ήταν η προώθηση μιας νεοκονφουκιανής κοινωνικής ηθικής και η ενοποίηση της Κίνας κάτω από μια συγκεντρωτική ιδεολογία. Υποστηρίχθηκε από τις φράξιες των Μπλε Πουκαμισών και της CC Clique εντός του Εθνικιστικού Κόμματος και από τους χριστιανούς ιεραπόστολους. Βλ. https://en.wikipedia.org/wiki/New_Life_Movement

του σώματος, η οποία προερχόταν από τους αναρχικούς και διαχύθηκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα που τους διαδέχθηκε.

Το αναρχικό κίνημα στην Κίνα ήταν ισχυρότερο στις κοσμοπολίτικες παράκτιες πόλεις, όπου πήρε μια μορφή σε μεγάλο βαθμό αντιγραμμένη από τα αντίστοιχα γαλλικά, ιαπωνικά και αμερικανικά κινήματα. Τα προγράμματα ανταλλαγής φοιτητών και εργαζομένων αποτέλεσαν το κλειδί για τον σχηματισμό του, δημιουργώντας άμεσες επαφές μεταξύ Κινέζων αναρχικών και γνωστών θεωρητικών και οργανωτών του παγκόσμιου κινήματος. Έργα του Μπακούνιν και του Κροπότκιν μεταφράστηκαν και δημοσιεύτηκαν σε δημοφιλείς αναρχικές εφημερίδες. Η αναρχική βιβλιογραφία ήταν τόσο διαδεδομένη που ακόμη και τα πρώτα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας είχαν πολύ πιο άμεση εξοικείωση με τους αναρχικούς κλασικούς παρά με τα έργα του Μαρξ ή του Λένιν.

Εν τω μεταξύ, τόσο οι πρώιμες αναρχικές ομάδες όσο και το κίνημα Τογκμενγκού είχαν ήδη ενσωματώσει ένα επίπεδο αφοσίωσης στις πολεμικές τέχνες λόγω της σύνδεσής τους με ριζοσπαστικές μυστικές εταιρείες, καθώς και λόγω της συμμετοχής τους σε δολοφονίες επιφανών προσώπων κατά τα τελευταία χρόνια της δυναστείας των Τσινγκ. Ο Λιου Σιφού (Liu Shifu), ηγετική δύναμη στους αναρχοσυνδικαλιστικούς κύκλους της Γκουανγκζού, ήταν αρχικά μέλος του Κινεζικού Σώματος Δολοφονιών, που ήταν εμπνευσμένο από παρόμοιες ομάδες στη Ρωσία (Λαϊκή Θέληση) και την Ανατολική Ευρώπη (Μαύρο Χέρι). Αν και οι δολοφονίες που διέπρατταν αυτές οι ομάδες έπαιξαν αναμφισβήτητα καθοριστικό ρόλο στην πτώση των Τσινγκ, οι απομονωμένες δραστηριότητές τους σύντομα υπερκεράστηκαν από μια σειρά μαζικών εξεγέρσεων που κορυφώθηκαν με την

Επανάσταση Σίνχαι το 1911. Πολλοί ηγέτες του κινήματος, συμπεριλαμβανομένου του Λιου, μετέθεσαν έτσι το ενδιαφέρον τους από τις απομονωμένες εξεγερτικές ομάδες στη μαζική οργάνωση. Αλλά το μαχητικό οργανωτικό στοιχείο δεν εξαφανίστηκε έτσι απλά.

Ο Κύκλος των Αναρχικών της Γκουανγκζού θα ιδρύσει τα πρώτα σύγχρονα εργατικά συνδικάτα στην Κίνα, κατά το πρότυπο των γαλλικών συνδικάτων.³⁹ Ωστόσο, όπως και στην Ευρώπη, την Ιαπωνία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, η αναρχική οργάνωση δεν περιοριζόταν μόνο στις εργατικές οργανώσεις. Η ομάδα διηύθυνε επίσης εφημερίδες, ενώ τα παλιά μυστικά σημεία συναντήσεων των ομάδων του κινήματος ενάντια στη δυναστεία των Τσινγκ έγιναν δημόσια κέντρα για διαλέξεις, συζητήσεις και άλλες κοινωνικές εκδηλώσεις. Οι σύλλογοι πολεμικών τεχνών και γυμναστικής αποτέλεσαν σημαντικό χαρακτηριστικό αυτής της πρώιμης φάσης της ταξικής σύγκρουσης στα αστικά κέντρα της Κίνας. Οι κληρονομημένες παραδόσεις των πολεμικών τεχνών, με τη μορφή συμμοριών, θρησκευτικών αιρέσεων και μυστικών εταιριών (που συχνά αλληλεπικαλύπτονταν), συνδυάστηκαν με απόπειρες «εκσυγχρονισμού» των πολεμικών τεχνών και ενσωμάτωσης περισσότερων στοιχείων της δυτικής επιστήμης και γυμναστικής (πολλά από τα οποία συνδέονταν έστω και εξ αποστάσεως με το «κίνημα της γυμναστικής» μέσω της επιρροής τόσο ριζοσπαστικών όσο και πιο συντηρητικών ομάδων όπως η YMCA).

Καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, οι αναρχικές (και αργότερα κομ-

39. Υπήρχε επίσης και ένα επίπεδο επαφών (το οποίο έχει μελετηθεί ελάχιστα) μεταξύ της αμερικανικής πτέρυγας των IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου), στην οποία συμμετείχαν Κινέζοι μετανάστες εργάτες, και κινεζικών αναρχικών ομάδων.

μουνιστικές) ομάδες που συμμετείχαν στον ταξικό πόλεμο που αναπτυσσόταν στα αστικά κέντρα των αρχών του 20ού αιώνα υποστήριζαν με συνέπεια ένα διεθνιστικό όραμα τόσο στην πολιτική όσο και στον πολιτισμό. Ο Λιου ήταν φανατικός ομιλητής της γλώσσας Εσπεράντο και φρόντιζε ώστε το εργατικό κίνημα της Γκουανγκζού να τροφοδοτείται σταθερά με νεομεταφρασμένα κείμενα και να έρχεται σε επαφή με ξένους ομιλητές. Τα προγράμματα ανταλλαγής βοήθησαν τους ντόπιους ριζοσπάστες να ταξιδέψουν στη Γαλλία και την Ιαπωνία, όπου συνεργάστηκαν με στελέχη των εργατικών οργανώσεων και ήρθαν σε επαφή με το ευρύ φάσμα υπηρεσιών που παρείχαν τα συνδικαλιστικά ή τα σοσιαλδημοκρατικά κινήματα. Όταν επέστρεφαν, προσπαθούσαν να συνδυάσουν αυτά που είχαν δει με την πληθώρα πρωτόγονων επαναστατικών οργανώσεων που είχαν κληρονομηθεί από την πτώση του καθεστώτος των Τσινγκ.

Σε αυτές τις ίδιες παράκτιες πόλεις ιδρύθηκαν επίσης οι πρώτες σύγχρονες σχολές πολεμικών τεχνών, οι οποίες στην αρχή λειτουργούσαν σε μεγάλο βαθμό υπό την αιγίδα της ρεφορμιστικής ένωσης Τζινγκ Γου, η οποία εισήγαγε το μοντέλο της αυτοσυντήρησης των σχολών μέσω της πληρωμής διδασκτρων από τα μέλη, απομακρύνοντας έτσι τις πολεμικές τέχνες από τις ρίζες τους που μέχρι τότε ήταν τα χωριά, ο στρατός, η θρησκεία και οι μυστικές εταιρείες.⁴⁰ Η ένωση είχε ως στόχο όχι μόνο τη διατήρηση και την ανασύνθεση των πολεμικών τεχνών, αλλά και τον σαφή διαχωρισμό τους από τις δεισιδαιμονίες και τις οπισθοδρομικές πρακτικές που συνδέονταν με την αποτυχημένη εξέγερση των Μπόξερ. Ως εκ τούτου, διαφήμιζαν τις πρακτικές

πτυχές της μάχης και τις θετικές επιδράσεις της άσκησης στην υγεία και όχι τις εσωτεριστικές τελετουργίες ή τις μυθικές ιστορίες βουδιστών πολεμιστών και ταοϊστών αθανάτων που συνήθιζε να επινοεί η ρυψ λογοτεχνία της εποχής.⁴¹ Ήταν επίσης μια από τις πρώτες οργανώσεις που επέτρεψε δημοσίως τη συμμετοχή γυναικών,⁴² πολλές από τις οποίες έγιναν προβεβλημένα σύμβολα της νέας κουλτούρας του σώματος κατά τη ρεπουμπλικανική περίοδο.

Η ένωση Τζινγκ Γου ήταν μια πιο μετριοπαθής εκδοχή των μαχητικών συλλόγων πολεμικών τεχνών που θα σχηματίζονταν σύντομα, καθώς το πολιτικό σκηνικό μετά την Επανάσταση Σίνχαι άρχισε να πολώνεται μεταξύ των εθνικιστών και των κομμουνιστών. Ωστόσο, στο βασικό όραμα της ένωσης διατηρείτο ο ήπιος εθνικισμός του κινήματος Τογκμενγκούι, με την επιδίωξη να διαλυθεί η εικόνα της Κίνας ως «του ασθενή της Ανατολικής Ασίας» και αντ' αυτού να δημιουργηθεί ένας «νέος Κινέζος πολίτης», ο οποίος θα είναι «περήφανος, μορφωμένος, σωματικά γυμνασμένος, ηθικά ακέραιος και ικανός να αντέξει τις σωματικές δοκιμασίες οποιασδήποτε προέλευσης [...]».⁴³ Ο ιδρυτικός μύθος της οργάνωσης ήταν ότι ο πατριάρχης του προγράμματος πολεμικών τεχνών, ο Χουό Γιουάν Τζια, είχε νικήσει δημοσίως έναν Ευρωπαϊό μαχητή ο οποίος ισχυριζόταν ότι μπορούσε να νικήσει οποιονδήποτε Κινέζο. Όμως ο Χουό πέθανε λίγο μετά την ίδρυση

41. Για τον πραγματικό, σχετικά ελάχιστο ρόλο που έπαιξε το βουδιστικό κατεστημένο στην καθιέρωση των ιστορικών πολεμικών τεχνών, βλ. Meir Shahaar, *The Shaolin Monastery: History, Religion and the Chinese Martial Arts*, University of Hawai'i Press, 2008.

42. <https://chinesemartialstudies.com/2017/04/03/research-notes-jingwu-and-the-female-martial-artists-of-1920/>

43. Kennedy and Guo 2010, σελ.10-11.

40. Brian Kennedy and Elizabeth Guo, *Jingwu: The School that Transformed Kung Fu*, Blue Snake Books, 2010.

της οργάνωσης, με τον μύθο να λέει ότι τον σκότωσε ένας «κακός Ιάπωνας γιατρός» που δηλητηρίασε το φαγητό του. Παρά το γεγονός ότι επωφελήθηκε από το μυστηριακό στοιχείο αυτών των ιστοριών, η ένωση προσέγγιζε τις πολεμικές τέχνες με άκρωσ ορθολογικό τρόπο. Οι ιδρυτές της Τζινγκ Γου προσπάθησαν να ενσωματώσουν «τις σύγχρονες (και δυτικές) ιδέες της αθλητικής επιστήμης, της ιατρικής και της διατροφής στις κινεζικές πολεμικές τέχνες» και να εξαλείψουν τις δεισιδαιμονίες και τις συχνά ανθυγιεινές πρακτικές που είχαν συσσωρευτεί στις διάφορες τέχνες.⁴⁴

Η ένωση Τζινγκ Γου αποτέλεσε επίσης την πρώτη μεγάλη προσπάθεια να συνδυαστούν τα διάφορα συστήματα πολεμικών τεχνών που είχαν αναπτυχθεί στα χωριά και στον στρατό, τα οποία ήταν συνήθως κατακερματισμένα βάσει εθνότητας και τοπικής διαλέκτου, και να δημιουργηθεί ένα συνεκτικό σύστημα «κινεζικών» πολεμικών τεχνών. Στην πραγματικότητα, η ένωση τελικά κατάφερε να αντλήσει υλικό μόνο από τα στυλ της Βορειοκεντρικής Κίνας (που ήταν πιο ομοιογενής εθνοτικά), χωρίς ποτέ να ενσωματώσει πλήρως τη μογολική πάλη ή οποιοδήποτε από τα πολυποίκιλα στυλ της Νότιας Κίνας.⁴⁵ Έχοντας την κύρια οργάνωσή της στη Σαγκάη, ήταν επίσης περιτριγυρισμένη από επαγγελματίες της δυτικής πυγμαχίας και πάλης καθώς και των ιαπωνικών πολεμικών τεχνών, και πιθανόν να άντλησε υλικό από κάποιες από αυτές τις πρακτικές στην προσπάθειά της να δημιουργήσει ένα «αυθεντικό» κινεζικό στυλ.⁴⁶ Αυτή η ξένη επιρροή ήταν πιο ξεκάθαρη στο πρόγραμμα άρσης βαρών της ένωσης, το οποίο μιμούταν τόσο πολύ τη

δυτική παράδοση των μπρατσαράδων ώστε τα μέλη του πόζαραν σε φωτογραφίες φορώντας μπότες πάλης και περίεργες λεοπάρ φανέλες του 19ου αιώνα.⁴⁷

Στην οικονομική κρίση της δεκαετίας του 1920, οι κύριες πηγές χρηματοδότησης της ένωσης στέρεψαν και έτσι έκλεισε τις πύλες της. Αυτό όμως δεν ήταν το τέλος της αναβίωσης των πολεμικών τεχνών. Κατά τη διάρκεια αυτής της ταραχώδους δεκαετίας, η κουλτούρα του σώματος απέκτησε έναν πιο ξεκάθαρα πολιτικό ρόλο. Στις πόλεις του Δέλτα του ποταμού Περγ, Φοσάν και Γκουανγκζού, οι παλαιότερες οικογενειακού τύπου πολεμικές τέχνες μετατράπηκαν σε δημόσιες σχολές που συχνά στρατολογούσαν μαθητές από την αυξανόμενη τάξη των μεταναστών εργατών των πόλεων. Οι σύλλογοι πολεμικών τεχνών ήταν ιδιαίτερα ελκυστικοί για τους φτωχότερους εργάτες που δεν μπορούσαν να ενταχθούν σε ενώσεις φατριών ή σε συντεχνίες. Αυτό ήταν εξαιρετικά εμφανές στη σχολή Χουνγκ Σινγκ του Τσόι Λι Φατ, η οποία άρχισε να επεκτείνεται στο Φοσάν στις αρχές του αιώνα προσελκύοντας μεγάλο αριθμό μαθητών από την αυξανόμενη εργατική τάξη της πόλης, οι οποίοι ήταν αποκλεισμένοι από τις «συντεχνίες των τεχνητών» οι οποίες στηρίζονταν τους ειδικευμένους εργάτες.⁴⁸ Η σχολή Χουνγκ Σινγκ κάλυψε επομένως το ίδιο κενό που είχαν καλύψει τα αναρχοσυνδικαλιστικά συνδικάτα του Λιου στη γειτονική Γκουανγκζού. Από τη δεκαετία του 1920, η σχολή άρχισε να «παίζει έναν αδιαμφισβήτητο σημαντικό ρόλο στην

44. Ό.π., σελ. 13.

45. Ό.π., σελ. 68-70.

46. Ό.π., σελ. 45-46.

47. Ό.π., σελ. 53-54.

48. Benjamin N. Judkins and Jon Nielson, *The Creation of Wing Chun: A Social History of the Southern Chinese Martial Arts*, SUNY Press, 2015. σελ.98-101.

ανάπτυξη του τοπικού εργατικού κινήματος και του Κομμουνιστικού Κόμματος στο Φοσάν».⁴⁹

Ωστόσο, οι σύλλογοι πολεμικών τεχνών δεν χρησιμοποιούνταν μόνο από την αριστερά. Ο ήπιος εθνικισμός της ένωσης Τζινγκ Γου –με μέλη από τη μεσαία έως την ανώτερη τάξη και με επικεφαλής και χρηματοδότες τρεις επιχειρηματίες που διατηρούσαν μια εμπορική εταιρεία⁵⁰– έδωσε τελικά τη θέση του τόσο σε αντιλήψεις αποκλειστικά εθνικιστικές όσο και στην αξιοποίηση κάποιων συλλόγων πολεμικών τεχνών για τη στήριξη απεργοσπαστών, για την ασφάλεια εργοστασίων και τραπεζών καθώς και για ξύλο στον δρόμο με πολιτικά κίνητρα. Στο Φοσάν, αυτό κορυφώθηκε με τις μάχες μεταξύ της σχολής Χουνγκ Σινγκ του Τσόι Λι Φατ και της Αθλητικής Ένωσης Πολεμικών Τεχνών Τζονγκ Πι (Τζονγκ Πι Γκούανγκ), όπου δίδασκαν Χουνγκ Γκαρ και Γουίν Τσουν. Και τα δύο ήταν οικογενειακά στυλ που αρχικά είχαν αναπτυχθεί και διαδοθεί μέσα στις φατρίες των πλούσιων γαιοκτημόνων, σε αντίθεση με του Τσόι Λι Φατ, το οποίο είχε εξελιχθεί σε ένα σχετικά εκλεκτικιστικό στυλ που διαμορφώθηκε από τη χρήση του σε παλαιότερες εξεγέρσεις κατά της δυναστείας των Τσινγκ.

Τη δεκαετία του 1920, η σύνδεση της σχολής Χουνγκ Σινγκ με τους κομμουνιστές επισημοποιήθηκε. Δύο από τα τέσσερα μέλη της ομάδας δράσης του ΚΚΚ στο Φοσάν (που είχαν στόχο τη δημιουργία ενός δραστήριου κομμουνιστικού πυρήνα στην πόλη) προέρχονταν από τη σχολή. Στο μεταξύ, οι σχολές Πι είχαν συνταχθεί με τις τοπικές επιχειρήσεις, τα «κίτρινα» συνδικάτα και με τη δεξιά πτέρυγα της τοπικής ηγεσίας του Εθνικιστικού Κόμματος. Είχαν συγκρουστεί επανειλημμένως με την ένωση

Χουνγκ Σινγκ στις διάφορες απεργίες και πικετοφορίες που προωθούσε η αριστερή οργάνωση. Φαίνεται ότι οι σχολές Πι χρησιμοποιούνταν σαν απεργοσπάστες καθ' όλη τη διάρκεια της ταραγμένης δεκαετίας.⁵¹

Η ένωση Χουνγκ Σινγκ ήταν μεγάλη (με περίπου 3.000 μέλη) και στελεχωμένη κυρίως από λιγότερο ειδικευμένους εργάτες. Η Τζονγκ Πι ήταν μικρότερη (πιθανόν 1.000 μέλη περίπου), πιο κλειστή και πιο ποικιλόμορφη, περιλαμβάνοντας «απλούς εργάτες, επιχειρηματίες, στρατιωτικό προσωπικό, τοπικούς πολιτικούς και εμπόρους».⁵² Αλλά αυτή η «ποικιλομορφία» ήταν σαφώς μια συμμαχία μεταξύ ακροδεξιών δυνάμεων και ενός υποσυνόλου συντηρητικών εργατών που είχε ως αποστολή να καταστείλει την εκρηκτικότητα της πρώιμης εργατικής τάξης στο Δέλτα του ποταμού Περλ.

Αυτή η μεγάλης κλίμακας αναβίωση και πολιτικοποίηση της κουλτούρας του σώματος παρακμάζει τελικά εξαιτίας ενός συνδυασμού ήττας και αποστέωσης. Κατά τη διάρκεια της ανόδου των εθνικιστών τη δεκαετία του 1930, έγινε μια προσπάθεια αναδιαμόρφωσης των αρχικών στόχων της ένωσης Τζινγκ Γου υπό τη σημαία του Γκούό Σου (εθνικές πολεμικές τέχνες). Ως Γκούό Σου, οι πολεμικές τέχνες επαναπροσδιορίστηκαν έχοντας ως πρότυπο την ακροδεξιά κουλτούρα του σώματος σε μέρη όπως η Γερμανία και η Ιαπωνία. Το πρόγραμμα Γκούό Σου προσπάθησε «να δημιουργήσει ένα εθνικό, τυποποιημένο πρόγραμμα πολεμικών τεχνών», ενώ παράλληλα έδινε έμφαση στον ρόλο που παίζει η πρακτική των πολεμικών τεχνών στη διάδοση του «παραδοσιακού» κινεζικού πολιτισμού, μεγάλο μέρος του οποίου είχε μόλις πρόσφατα

49. Ο.π., σελ. 102.

50. Kennedy and Guo 2010, σελ.16.

51. Judkins and Nielson, 2015, σελ. 120-121.

52. Ο.π., σελ. 121.

επινοηθεί.⁵³ Το πείραμα Γκού Σου έπασχε λόγω του γεγονότος ότι η κινεζική παράδοση των πολεμικών τεχνών δεν περιείχε τις έντονα ιεραρχικές και μιλιταριστικές διαστάσεις που περιείχε η αντίστοιχη ιαπωνική, και οι προσπάθειες να μεταρρυθμιστεί προς αυτή την κατεύθυνση διακόπηκαν με το ξέσπασμα του εμφυλίου πολέμου και την τελική ήττα των εθνικιστών.

Από την άλλη πλευρά, οι πολεμικές τέχνες έτειναν προς την αποστέωση στους κόλπους του ΚΚΚ μετά την ήττα του στις πόλεις (μετά τη σφαγή της Σαγκάης το 1927) και τη μετατόπισή του στην ύπαιθρο. Αν και το ΚΚΚ συνέχισε να στρατολογεί αθλητές πολεμικών τεχνών και να τους χρησιμοποιεί στις αγροτικές οργανώσεις, η μετατόπιση στην ύπαιθρο έφερε μαζί της μια αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση του επαναστατικού σχεδίου στο σύνολό του. Ο διεθνισμός του πρώιμου κομμουνιστικού και αναρχικού κινήματος άρχισε να αντικαθίσταται ολοένα και περισσότερο από έναν αγροτικό λαϊκισμό με εθνικιστικό χαρακτήρα, ενώ τα πλατιά πολιτισμικά και κοινωνικά προγράμματα των πρώτων χρόνων θυσιάστηκαν στο όνομα της στρατιωτικής αποτελεσματικότητας. Οι εκ του σύνεγγυς μάχες των πόλεων έδωσαν τη θέση τους στον αγροτικό ανταρτοπόλεμο, καθιστώντας σε μεγάλο βαθμό άχρηστες τις τεχνικές μάχης σώμα-με-σώμα. Η στρατιωτική εκπαίδευση αντικατέστησε σιγά σιγά τα ποικιλόμορφα προγράμματα σωματικής άσκησης των πολεμικών τεχνών.

Μετά τον πόλεμο, οι ομάδες πολεμικών τεχνών αντιμετώπιστηκαν με καχυποψία, καθώς το νέο κράτος γνώριζε πολύ καλά την ικανότητά τους στη διοργάνωση εξεγέρσεων (που θα ήταν ιδιαίτερος επικίνδυνες στη Νότια Κίνα, την τελευταία περιοχή που είχε κερδηθεί από τους εθνικισ-

τές και η οποία γειτνίαζε με το αποικιακό Χονγκ Κονγκ και την ελεγχόμενη από τους εθνικιστές Ταϊβάν). Αν και τους επιτράπηκε να υπάρχουν έστω και στο περιθώριο, δεν υπήρξε καμία πραγματική απόπειρα επιστροφής και εκσυγχρονισμού αυτής της πλευράς της κουλτούρας του σώματος. Αντ' αυτού, η κυβέρνηση ξεκίνησε το πρόγραμμα Γου Σου στη θέση του αποτυχημένου Γκού Σου των εθνικιστών. Το Γου Σου (που μεταφράζεται απλώς ως Πολεμικές Τέχνες) απογύμνωσε τις πρακτικές από τις πραγματικές μαχητικές τους εφαρμογές, μετατρέποντάς τις σε καθορισμένες φόρμες, προσθέτοντας στοιχεία γυμναστικής και δημιουργώντας ένα σύστημα ανταγωνισμού που δεν βασιζόταν στους αγώνες πάλης αλλά στα τυπικά χαρακτηριστικά. Αντί για σύστημα μάχης, το σύγχρονο Γου Σου είναι περισσότερο ένα «σωματικά απαιτητικό είδος λαϊκού χορού ή γυμναστικής εδάφους με κινήσεις που προέρχονται από τα παραδοσιακά κινεζικά συστήματα πολεμικών τεχνών».⁵⁴ Έτσι, η κουλτούρα του σώματος αποστέωθηκε καθ' όλη τη διάρκεια της σοσιαλιστικής εποχής και μόλις πρόσφατα αναβίωσε και πάλι στην Κίνα, καθώς το Σάντα/Σάνσου (ένα άθλημα kickboxing με κανόνες παρόμοιους με του Μάι Τάι) ξέφυγε από τις στρατιωτικές του ρίζες και απέκτησε μαζικό κοινό και το MMA άρχισε να κερδίζει όλο και μεγαλύτερη δημοτικότητα.

Sapateiro

Αν και πολλές πολιτισμικές πρακτικές που αναδύονται σε περιόδους έντονων πολεμικών συγκρούσεων, πολιτικού κατακεραματισμού και οικονομικής κατάρρευσης τείνουν αρχικά να αποκτούν χαρακτηριστικά εθνικής σωτηρίας ή επαγρύπνησης, προφανώς δεν εξαντλούνται μόνο εκεί. Σε τελική

53. Kennedy and Guo 2010, σελ. 3-4.

54. Ό.π., σελ. 4.

ανάλυση, η κουλτούρα είναι εύπλαστη και, όπως οτιδήποτε άλλο, αποτελεί πεδίο συνεχών ταξικών συγκρούσεων. Η κουλτούρα του σώματος είναι επομένως εσωτερικά διχασμένη, κλίνοντας ταυτόχρονα τόσο προς τα αριστερά όσο και προς τα δεξιά, και είναι ιδιαίτερα απροσδιόριστη κατά τα πρώτα χρόνια της ανάπτυξής της. Αν προς στιγμή φαίνεται ότι το πεδίο πέφτει προς την ακροδεξιά, δεν πρέπει να συμπεράνουμε ότι το ίδιο το πεδίο είναι φασιστικό. Ούτε όμως ότι είναι και ουδέτερο. Είναι ένα έδαφος, με τα δικά του όρια.

Μερικές φορές αυτή η σύγκρουση παίρνει τη μορφή ενός μαχητικού, αμερικανικού φασισμού. Βαριεστημένοι μπαμπάδες με μπυροκοιλίες που καταβροχθίζουν συμπληρώματα που είδαν να διαφημίζονται στο Joe Rogan Experience,⁵⁵ κολλάνε στο αυτοκίνητο ένα αυτοκόλλητο Punisher και ονειρεύονται έναν κόσμο όπου θα μπορούσαν να είναι ξανά άντρες. Αν κοιτάξετε τα μάτια τους θα παρατηρήσετε ότι είναι σαν υδαρείς, τρεμάμενες λίμνες ζελέ με μια λάμψη θαμμένη κάπου πολύ βαθιά, σαν φωτιά που της τελειώνει το οξυγόνο. Από την άλλη, οι νεότεροι αυτής της συνομοταξίας προσπαθούν να εξισορροπήσουν τις πραγματικές δεξιότητες στις πολεμικές τέχνες με την τέλεια καλλιέργεια του μυϊκού τους συστήματος για να το επιδεικνύουν στα γελοία προφίλ τους στο Tinder. Σχεδόν πάντα έχουν τη φανατική ματιά του μαστουρωμένου από μεθαμφεταμίνη, σαν να έχουν δει πράγματα που τους έχουν στοιχειώσει. Η σωματική τους διάπλαση είναι η συμπύκνωση της πολιτικής τους: ο καρκινικός κύκλος της μυϊκής υπερτροφίας εις βάρος

της λειτουργικής δύναμης – αυτή η παλιά μάχη μεταξύ του bodybuilder και του δυνατού αθλητή. Είναι μια τελετουργία που κορυφώνεται γρήγορα, κληροδοτώντας σε όσους την ακολουθούν ένα μυϊκό σύστημα βαρύ και διψασμένο για οξυγόνο και μια πολεμική τεχνική που είναι ανεπαρκής. Η ενσάρκωση της κρίσης του κεφαλαίου.

Παράλληλα με όλα αυτά, υπάρχει βέβαια και ένας συνεχώς αυξανόμενος πληθυσμός από αποβράσματα του περιθωρίου. Είναι οι άνθρωποι που διαχειρίζονται τις σελίδες με τα alt-right meme ή που τυλίγονται με τις σημαίες του ΚΕΚ⁵⁶ πίσω από τους skinhead στις anti-antifa συγκεντρώσεις. Καυχούνται να επισημαίνουν την αδυναμία της αριστεράς και να διακηρύσσουν τη δική τους αυξανόμενη κοινωνική υπεροχή. Κλειδώνουν τις πόρτες των αυτοκινήτων τους όταν περνάνε μέσα από τις γειτονίες των μαύρων, αλλά, σε αντίθεση με τους παππούδες τους, το κάνουν «με μια δόση υπεροψίας». Στην πραγματικότητα, κλειδώνουν τις πόρτες τους και όταν περνάνε από τις γειτονίες των φτωχών λευκών. Είναι από τα προάστια. Ο συντηρητισμός είναι η νέα αντικουλτούρα, λένε, αμιζοντας στο σπίτι της μαμάς τους. Στην πραγματικότητα, απλώς θέλουν τις πόρτες κλειδωμένες συνέχεια. Απλώς θέλουν να μείνουν μέσα στο αυτοκίνητο.

Αλλά η ταξική σύγκρουση λειτουργεί με πιο αδιόρατους τρόπους. Αλλού έχουμε περιγράψει αναλυτικά την επιστροφή του Crossfit για την υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων των επιχειρηματιών στα αστικά κέντρα.⁵⁷ Η θεωρία του Crossfit για την κουλτούρα του σώματος φαίνεται

55. (Σ.τ.Μ.) Πρόκειται για δημοφιλή podcast με παρουσιαστή τον Joe Rogan, ο οποίος είναι σχολιαστής αγώνων MMA αλλά έχει και τη δική του εταιρεία που πουλάει βιταμίνες και συμπληρώματα διατροφής. Είναι πολύ δημοφιλής στον alt-right χώρο.

56. (Σ.τ.Μ.) Η σημαία του ΚΕΚ είναι σύμβολο της alt-right και της 4chan κοινότητας, όπως και ο Πέπε ο βάτραχος.

57. <http://www.ultra-com.org/project/autobody/>

να παρέχει αποδείξεις για την ύπαρξη ιδιαίτερων φασιστικών στοιχείων που αναρριχώνται στην ταξική ιεραρχία, παρέχοντας στις ελίτ των αστικών κέντρων τη δική τους ιδιότυπη μορφή «πρωτόγονης» άσκησης: «Το Crossfit εκμεταλλεύεται τη νοσταλγία για ένα παρελθόν που φαντάζει πιο απλό και τη συνδυάζει με τη ρομαντικοποίηση της φύσης, προκειμένου να δημιουργηθεί μια εύληπτη αντίληψη ενός παρόντος που αγκαλιάζει την επισφάλεια προετοιμαζόμενο για τα πάντα. Δεν πρόκειται όμως απλώς για μια φαντασίωση που παραπέμπει σε ένα παρελθόν πριν από την υποθετική πτώση του ανθρώπου. Το ειδυλλιακό και άγριο “πρωτόγονο” συνδυάζεται με τη σύγχρονη επιστήμη σε μια απόπειρα αναδημιουργίας ενός αναγεννημένου ανθρώπου που ειδικεύεται στη μη ειδίκευση. Όπως το λιτό management αναγκάζει όλους τους εργαζόμενους να είναι ευέλικτοι ως προς το ωράριο εργασίας και την ειδίκευσή τους, έτσι και το Crossfit απαιτεί το ίδιο από τους καταναλωτές του. Το Crossfit είναι, μεταφορικά και κυριολεκτικά, η λιτή παραγωγή (lean production) του σώματος». Αυτή η «λιτότητα» της κουλτούρας του σώματος, που υιοθετείται από τα κατώτερα στρώματα της ανώτερης τάξης, είναι το σημείο όπου βρίσκεται η μεγαλύτερη απειλή, διότι θέτει τη δυνατότητα μιας μελλοντικής ένωσης μεταξύ της φασιστικής τριάδας: του οργανικού μαστουρωμένου φασισμού του πλεονάζοντος πληθυσμού, των ακοινωνητών και άλλων ηγετίσκων του κεφαλαίου των περιαστικών περιοχών, καθώς και της επαγγελματικής και εκτελεστικής τάξης των αστικών κέντρων που σήμερα οι δύο πρώτοι σιχαίνονται.

Οι δύο πρώτες ομάδες έχουν ήδη αρχίσει μια αργή, μίσηρη και ελλιπή συγχώνευση, χωρίς πόρους και χωρίς μαζικό χαρακτήρα, με αποτέλεσμα τη συγκρότηση

μιας κατάστασης που μπορεί να περιγραφεί ως «φασίστες χωρίς φασισμό».⁵⁸ Ωστόσο, με την εντεινόμενη αστάθεια, η απειλή που συνιστούν οι αποστερημένοι της κοινωνίας αυξάνεται – και στην πραγματικότητα ο φιλελεύθερος των αστικών κέντρων (λευκός ή μη) είναι εξίσου προβληματισμένος από τις ταραχές που προκάλεσε το Black Lives Matter όσο και οι συντηρητικοί των περιαστικών περιοχών, γεγονός που φάνηκε ξεκάθαρα όταν ολόκληρος ο πολιτικός μηχανισμός των μαύρων Δημοκρατικών κινητοποιήθηκε για να καταστείλει τις ταραχές στη Βαλτιμόρη.⁵⁹ Ο επιεικής φιλελεύθερος θα προσπαθήσει ευχαρίστως να κατευνάσει τους βαρβάρους μέχρι να τον κατασπαράξουν κι αυτόν. Από την άλλη, ο λιτός φιλελεύθερος θα ενωθεί τελικά με τους φασίστες, ανακαλύπτοντας μια ορισμένη ευχαρίστηση στην καθαρή «πρωτόγονη» δύναμη τόσων πολλών σωμάτων που εφορμούν ταυτόχρονα. Σε τελική ανάλυση, ο φουτουριστής και ο παρηκμασμένος αστός ήταν εξίσου κομμάτι του ιστορικού φασισμού με τον εργάτη που έπαιζε ξύλο στους δρόμους.⁶⁰

Αλλά, και πάλι, η πάλη των τάξεων δεν κινείται απλώς προς μία κατεύθυνση. Μόλις η πολιτική πόλωση φτάσει σε μια ορισμένη ένταση, οι Χουνγκ Σινγκ μπορεί να εμπλακούν μαζικά στις μάχες εναντίον των Τζονγκ Γι, αλλά πριν από αυτό, οι προκλήσεις λειτουργούν με πιο αδιόρατο τρόπο. Ας πάρουμε ένα παράδειγμα. Στη Βραζιλία, στον χώρο των πολεμικών τεχνών στα μέσα του αιώνα, οι ελίτ σχολές

58. <https://researchanddestroy.wordpress.com/2017/02/20/the-landing-fascists-without-fascism/>

59. <http://www.ultra-com.org/project/rites-of-passage/>

60. <https://aeon.co/essays/the-macho-violent-culture-of-italian-fascism-was-prophetic>

Ζίου Ζίτσου της οικογένειας Γκρέισι, που βρίσκονταν στις πλουσιότερες συνοικίες του Ρίο ντε Τζανέιρο, δέχονταν συνεχώς προκλήσεις από τους φτωχότερους μαχητές της Luta Livre καθώς και από αποστάτες του Ζίου Ζίτσου που βρίσκονταν στις φτωχογειτονιές των προαστίων. Όλες αυτές οι προκλήσεις απέκτησαν έναν βαθύ φυλετικό και ταξικό χαρακτήρα, το περίγραμμα του οποίου είναι ακόμη αισθητό στο σύγχρονο MMA. Αλλά οι ρίζες του διαχωρισμού μέσα στο ίδιο το Ζίου Ζίτσου ανάγονται στην είσοδο των πολεμικών τεχνών στη Βραζιλία κατά τη δεκαετία του 1910.

Ο Μιτσούγιο Μαέντα ήταν ο Ιάπωνας τζουντόκα που συνέβαλε καθοριστικά στη διαμόρφωση του βραζιλιάνικου Ζίου Ζίτσου. Είναι ευρύτερα γνωστός ως δάσκαλος του Κάρλος Γκρέισι, του μεγαλύτερου αδελφού του Έλιο. Ο Κάρλος ήταν ο πρώτος από την οικογένεια Γκρέισι που έμαθε την τέχνη. Ο Κάρλος και ο Έλιο προέρχονταν από πλούσια οικογένεια με μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα και η αρχική τους γνωριμία με την πολεμική τέχνη προήλθε από το γεγονός ότι ο πατέρας τους ήταν επενδυτής σε μια μεγάλη εταιρεία τσίρκων, η οποία είχε προσλάβει τον Μαέντα για να κάνει επιδείξεις. Όταν άρχισαν να διδάσκουν το «Γκρέισι Ζίου Ζίτσου» μερικά χρόνια αργότερα, απευθύνονταν κατά κύριο λόγο σε επαγγελματίες της μεσαίας και της ανώτερης τάξης, διατηρώντας συχνά ένα επιμέρους σύνολο «μυστικών» τεχνικών μόνο για όσους ανήκαν στο στενό οικογενειακό τους περιβάλλον.

Αλλά ο Κάρλος Γκρέισι δεν ήταν ο μοναδικός Βραζιλιάνος μαθητής του Μαέντα. Περίπου την ίδια εποχή που ο Κάρλος άρχισε να διδάσκεται από τον Μαέντα, ο Λουίζ Φράνσα ήταν ήδη μαθητής του Μαέντα για σχεδόν ένα χρόνο. Ενώ ο Κάρλος δίδαξε την τέχνη στον μικρότερο αδελφό

του Έλιο, ιδρύοντας από κοινού την παράδοση που αργότερα θα θεωρείτο συνώνυμη του βραζιλιάνικου Ζίου Ζίτσου, ο Φράνσα συνέχισε διδάσκοντας τον Οζουάλντο Φάντα, έναν φτωχό τύπο από τις φαβέλες του Ρίο. Στη συνέχεια, ο Φάντα άρχισε να διδάσκει Ζίου Ζίτσου σε κόσμο που ζούσε στις φτωχογειτονιές, προσφέροντας χαμηλού κόστους ή δωρεάν μαθήματα σε δημόσιους χώρους. Χωρίς να διαθέτει πολλά χρήματα για προβολή, έβαζε διαφημίσεις στη στήλη των νεκρολογιών της τοπικής εφημερίδας. Η πρακτική αυτή τον περιθωριοποίησε στην εκκολαπτόμενη σκηνή του Ζίου Ζίτσου της χώρας, και αυτή η αντιπαλότητα κορυφώθηκε το 1951 με το διαβόητο τουρνουά μεταξύ των μαθητών του Φάντα και της σχολής των Γκρέισι.

Τόσο οι Γκρέισι όσο και ο Φάντα είχαν οι ίδιοι επιλεκτικά αναπτύξει και επαναπροσδιορίσει την τέχνη που είχαν μάθει από τον Μαέντα. Αλλά ενώ οι Γκρέισι (εκείνη την εποχή) κρατούσαν ένα επιμέρους σύνολο «μυστικών» τεχνικών εντός της οικογένειας, ο Φάντα δίδασκε ανοιχτά και αγκάλιαζε ένα ευρύτερο φάσμα. Στο τέλος, το τουρνουά κρίθηκε από αυτό το φάσμα. Η ομάδα του Φάντα νίκησε κατά κράτος, κερδίζοντας δεκαεννέα από τους είκοσι αγώνες, σύμφωνα με τις περισσότερες μαρτυρίες.⁶¹ Η συντριπτική πλειοψηφία των αγώνων κερδήθηκε με την τεχνική leglock, η οποία χλευαζόταν από τους Γκρέισι ως «κατώτερη» από τις δικές τους τεχνικές – μια τεχνική των προαστίων που συνδεόταν με τους φτωχότερους και πιο σκουρόχρωμους μαθητές των σχολών από τις φαβέλες.

61. Όπως συμβαίνει με όλες αυτές τις ιστορίες, οι ακριβείς αριθμοί και το τελικό αποτέλεσμα είναι κάπως διφορούμενα. Και οι δύο πλευρές ισχυρίζονταν αργότερα ότι νίκησαν, και ορισμένοι ανέφεραν ότι ο αριθμός των πραγματικών αγώνων ήταν 14, αντί για τους 20 που είχαν προταθεί αρχικά.

Κάθε φορά που ένας αγώνας κερδιζόταν με αυτόν τον τρόπο, οι πλούσιοι μαθητές των Γκρέισι φώναζαν *sarateiro* (τσαγκάρης) στους μαθητές της εργατικής τάξης του Φάντα, μια προσβολή στην οποία εύκολα μπορούσε να διακρίνει κανείς τις ταξικές και φυλετικές της προεκτάσεις. Μέχρι σήμερα, οι απαγορεύσεις κατά του «κλειδώματος των ποδιών» στο επίσημο σύστημα κανόνων (που εδραιώθηκε από τους Γκρέισι) για το αθλητικό Ζίου Ζίτσου φημολογείται ότι προέρχονται από αυτή τη δοκιμασία στα μέσα του αιώνα, όπου οι φιλελεύθεροι του κέντρου της πόλης έπεφταν ο ένας μετά τον άλλο από τους κατοίκους των φτωχογειτωνιών με κλειδώμα των ποδιών.⁶²

Ισχύς

Σήμερα διανύουμε και πάλι μια εποχή βαρβαρότητας. Οθόνες τρεμοπαίζουν πάνω από μεθυσμένα πλήθη. Το αίμα διαβρέχει

---

62. Μια τέτοια μεταφορική αποτύπωση της ταξικής ιεραρχίας στα διάφορα στυλ ή απευθείας στο ανθρώπινο σώμα είναι κοινό χαρακτηριστικό σε πολλές παραδόσεις πολεμικών τεχνών. Οι δυτικοί σύλλογοι πυγμαχίας και ξιφασκίας για «κυρίους», που ιδρύθηκαν από φιγούρες όπως ο συνταγματάρχης Thomas Monstery, σε γενικές γραμμές χλεύαζαν τις «σκληρές και ατίθασες» μορφές μάχης που συναντούσε κανείς στις κατώτερες αγροτικές τάξεις και συχνά εξίσωναν τα στυλ μάχης των κατακτημένων ή υποδουλωμένων λαών με τη μάχη μεταξύ ζώων – όπως κάνει και ο ίδιος ο Monstery στην αναφορά του για τις κεφαλιές μεταξύ μαύρων («negro headbutting»). Το ίδιο συναντάμε και στην κινεζική παράδοση των πολεμικών τεχνών, στην οποία μέχρι σήμερα δεν έχουν αναπτυχθεί επί της ουσίας τεχνικές μάχης εδάφους, αφού η πάλη στο έδαφος εξισώνεται με το να είναι κανείς απολίτιστος. Όταν η ένωση Τζινγκ Γου προσπάθησε να έρθει σε ρήξη με τις δεισιδαιμονίες και τη ρετσινιά που είχε επιφέρει στις πολεμικές τέχνες η ανάμνηση της εξέγερσης των Μπόξερ, παρέλειψε σε μεγάλο βαθμό την πάλη στο έδαφος – αναμφίβολα και λόγω των «βάρβαρων» συσχετισμών της.

το ρινγκ σαν απαλή βροχή. Και στην Κίνα τα παλιά ζητήματα της τάξης, της κρίσης και της παράδοσης έχουν επιστρέψει, όπως και παντού αλλού. Η ιστορία είναι παλιά, και η αφήγησή της συνεχίζεται μέσα από έναν αγώνα-πρόκληση: αυτή τη φορά όχι ανάμεσα σε ξένους και ντόπιους μαχητές, αλλά ανάμεσα σε έναν αυτοδίδακτο Κινέζο μαχητή MMA ονόματι Xu Xiaodong και τον Wei Lei, έναν «δάσκαλο» του Τάι Τσι. Το αποτέλεσμα είναι προβλέψιμο. Η τεχνική του Xu είναι φτωχή, προφανώς την έμαθε παρακολουθώντας αγώνες MMA στο διαδίκτυο. Δεν βρίσκει τον στόχο του, εκρήγνυται προς τα εμπρός με τρόπο που θα τον οδηγούσε σε γρήγορη ανατροπή ή και νοκ-άουτ ακόμα και αν πάλευε εναντίον ενός μέτριου μαχητή. Τα χτυπήματά του βρίσκονται κάπου μεταξύ σωστών λαβών και μεθυσμένων μπουνιών. Παρ' όλα αυτά, καταφέρνει να κατατροπώσει τον Wei σε λιγότερο από δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Στο τέλος, καμία από τις ανεπάρκειες του Xu δεν μετράνε απέναντι στον Wei, ο οποίος απλούστατα δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τον αγώνα. Ο «δάσκαλος» του Τάι Τσι ασκεί ένα στυλ Τάι Τσι (δικής του επινόησης, αλλά προερχόμενο από την ευρύτερη σχολή Γιανγκ) που εδώ και πολύ καιρό έχει εξαλείψει κάθε μαχητική εφαρμογή. Το πιο σημαντικό είναι ότι δεν είναι γνωστός για τις δεξιότητές του στις πολεμικές τέχνες, αλλά για τις υποτιθέμενες μαγικές του ικανότητες. Η φήμη του οφείλεται σε ένα ντοκιμαντέρ του CCTV, όπου υποτίθεται ότι χρησιμοποιώντας το «τσι» ακινητοποίησε ένα πουλί στο χέρι του δημιουργώντας ένα δυναμικό πεδίο γύρω του. Ο Xu τον κατήγγειλε ως απατεώνα, αφού ενημερώθηκε από έναν παραγωγό της εκπομπής ότι ολόκληρη η σκηνή ήταν σκηνοθετημένη, με το πουλί κολλημένο με ταινία στην παλάμη του Wei. Ο ίδιος ο Wei, όπως αποκαλύφθηκε αργό-

τερα, ήταν μασέρ πριν γίνει «δάσκαλος» του Κουνγκ Φου. Η πολεμική που έλαβε χώρα στον κυβερνοχώρο εξελίχθηκε τελικά στο αγώνα-πρόκληση στο Τσενγκντού, ο οποίος έγινε γρήγορα viral.

Από πολλές απόψεις, η επίθεση του Χυ στις διεφθαρμένες «παραδοσιακές» τέχνες αντανakλά την αρχική άνοδο του MMA στις ΗΠΑ και αλλού, η οποία βασίστηκε σε αιματηρούς αγώνες-πρόκληση που στηρίζονταν σε βαθύτερες ταξικές διαφορές. Ο Χυ δεν ωθήθηκε τόσο από το μίσος για την «παράδοση» όσο από την επιθυμία του να ξεριζώσει βίαια την παρακμή και τη διαφθορά της νέας ταξικής διάρθρωσης της Κίνας. Ο Wei Lei ήταν μια έτοιμη ενσάρκωση αυτής της διαφθοράς εντός της κουλτούρας του σώματος – και δεν είναι δύσκολο να τον φανταστεί κανείς ως εκπρόσωπο μιας σειράς διεφθαρμένων επιχειρηματιών ή κυβερνητικών αξιωματούχων. Στην πραγματικότητα, μέσα σε μια εβδομάδα από την κυκλοφορία του βίντεο που έγινε viral, τόσο η Κινεζική Ένωση Πυγμαχίας όσο και η κρατική Ένωση Γου Σου αποδοκίμασαν έντονα⁶³ τον αγώνα, υπονοώντας ότι μπορεί να ήταν παράνομος, ενώ ένας επιφανής δισεκατομμυριούχος από την Γκουανγκντόνγκ προσέφερε⁶⁴ δύο εκατομμύρια δολάρια σε όποιον θα κατάφερνε να νικήσει τον Χυ. Ερχόμενος αντιμέτωπος με τόσο έντονες αντιδράσεις από τους πλούσιους και τους ισχυρούς, ο Χυ αναγκάστηκε να αποποιηθεί τις απόψεις του και να κρυφτεί, φοβούμενος πιθανά αντίποινα. Όπως φαίνεται, στο μέλλον δεν θα επιτραπεί να διεξαχθούν άλλοι αγώνες-πρό-

κληση, ή τουλάχιστον θα κινδυνεύουν με σοβαρή καταστολή.⁶⁵

Αν και ενταγμένη σε ένα διαφορετικό πολιτισμικό πλαίσιο, η εκστρατεία του Χυ κατά της διαφθοράς βρήκε απήχηση στην παγκόσμια κοινότητα του MMA. Ο ίδιος ο Χυ είχε περιγράψει τον στόχο του με απλά λόγια: «Καταπολεμώ τα ψεύτικα πράγματα, επειδή είναι ψεύτικα. Τα ψεύτικα πράγματα πρέπει να εξαλειφθούν. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία». Και το συναίσθημα αυτό αντανakλά το ανερχόμενο ρεύμα της λαϊκιστικής πολιτικής, που δεν βασίζεται τόσο στην ανάλυση της παγκόσμιας οικονομίας ή στην ταξική συνείδηση, όσο στην απλή αναγνώριση ότι η αυξανόμενη ανισότητα, που οφείλεται στις «ψεύτικες» φούσκες του χρηματιστηρίου και της πληροφορικής, έχει δημιουργήσει δύο πολύ διαφορετικούς κόσμους: ο ένας με επίκεντρο τη «δημιουργική» άνοδο των πλούσιων παράκτιων πόλεων και ο άλλος την αχανή, παρακαμάζουσα παγκόσμια ενδοχώρα, που χαρακτηρίζεται από την ανεργία, την εξάπλωση ασθενειών, τη χρήση ναρκωτικών και τη χαμηλόμισθη εργασία στις μαύρες και γκριζες οικονομίες. Ο Χυ, λοιπόν, είναι ακριβώς η εικόνα αυτού του «βάρβαρου» που υποστηρίζεται από την ακροδεξιά: μια πολεμική φιγούρα ικανή να τραβήξει τον «δάσκαλο» του Τάι Τσι –που εκπροσωπεί κάθε δημιουργικό «διαπλεκόμενο» καπιταλιστή του χρηματιστηρίου και κυβερνητικό αξιωματούχο– έξω από τη φιλελεύθερη φούσκα, και να τον

63. <https://www.nytimes.com/2017/05/10/world/asia/mma-martial-arts-china-tai-chi.html>

64. <https://www.scmp.com/news/china/society/article/2093167/chinese-entrepreneur-stumps-y10-million-purse-defeat-mma-fighter>

65. Σύμφωνα με πιο πρόσφατες ειδήσεις, ο Χυ έχει και πάλι προβλήματα με τις αρχές επειδή προσπάθησε να οργανώσει έναν αγώνα τεσσάρων εναντίον τεσσάρων, μεταξύ δασκάλων του Τάι Τσι και μαχητών του MMA. Ο αγώνας διαλύθηκε από την αστυνομία πριν καν ξεκινήσει, με τον Χυ να κατηγορεί έναν από τους δασκάλους του Τάι Τσι ότι προσπάθησε να τον «παγιδεύσει» βάζοντας έναν συγγενή του να καλέσει τις αρχές για να κάνουν την επιδρομή.

πετάξει στο τατάμι. Το γρονθοκόπημα των δέκα δευτερολέπτων του Wei μπορεί επομένως να θεωρηθεί ως μια πράξη λαϊκιστικής εικονοκλασίας, καθώς ο πολεμιστής συντρίβει πολλές από τις ψευδαισθήσεις που θεμελιώναν την ψευδή αίσθηση προόδου του φιλελεύθερου μέσα σε μια οικονομία που λιμνάζει: η αναγέννηση των αστικών κέντρων, η ανάπτυξη των κλάδων υψηλής τεχνολογίας και μια αόριστα προοδευτική τεχνοκρατία, όλα χτισμένα πάνω σε ψεύδη τόσο απλά όσο ένα πουλί κολλημένο με ταινία στην παλάμη ενός μασέρ που το παίζει δάσκαλος του Κουνγκ Φου.

Αντιμέτωπος με τέτοιες συνθήκες, είναι πολύ εύκολο να χάσει κανείς το κουράγιο του παρατηρώντας την άνοδο της ακροδεξιάς, θεωρώντας ότι πρόκειται για κάτι αναπόφευκτο. Βέβαια, αν κάποιος ασπαστεί τη θεωρία ότι ο φασισμός μεταδίδεται σαν ασθένεια μέσω του πολιτισμού, μπορεί να φαίνεται σαν να βρισκόμαστε στο χείλος μιας επερχόμενης πανδημίας, με την επελαύνουσα ασθένεια να είναι ορατή στη διάδοση των αθλητικών ρούχων και των ξυρισμένων μαλλιών σε όλο τον πληθυσμό. Μια πραγματικά δυστοπική εικόνα για τους αριστερούς της υγιεινής διατροφής. Αλλά ακόμη και αν η ροή φαίνεται να κυλάει προς τα δεξιά, η εξέγερση των Μπόξερ και τα επακόλουθά της θα πρέπει να μας θυμίζουν ότι η ιστορία έχει πολύ μεγαλύτερο βεληγεκές. Όσα άρθρα και αν δημοσιεύονται που προσπαθούν να εξισώσουν την Αμερική του Τραμπ με τη Γερμανία της ύστερης Βαϊμάρης ή την Ιταλία της δεκαετίας του 1920, το γεγονός είναι ότι και στις δύο αυτές ευρωπαϊκές περιπτώσεις ο φασισμός προέκυψε από το πτώμα ενός διευρυμένου και καλά αναπτυγμένου αριστερού κινήματος που είχε αποτύχει στους στόχους του. Οι ΗΠΑ δεν είναι σε αυτή τη θέση σήμερα. Αντιθέτως, από κάθε σχεδόν

άποψη, η σημερινή κατάσταση μοιάζει περισσότερο με εκείνη της Κίνας στα τέλη της δυναστείας των Τσινγκ, όπου καμία αριστερή πολιτική δεν μπόρεσε να συγκροτηθεί μέσα στο σώμα της παρακμάζουσας ηγεμονίας. Ελλείπει αυτής της πολιτικής, ανέβηκε στην εξουσία μια λαϊκιστική δεξιά με τις δεισιδαιμονίες της. Αλλά η άνοδος της ήταν πρόωρη. Επομένως, η ιστορική αλληλουχία αντιστράφηκε: η αριστερά οικοδόμησε τη δύναμή της μέσα από την αποτυχία της λαϊκιστικής δεξιάς να κρατήσει την εξουσία. Παρά την τελική στρατιωτικοποίησή του μέσω του εμφυλίου πολέμου και την επακόλουθη διολίσθησή του στη διαχείριση ενός αναπτυξιακού καθεστώτος,⁶⁶ το κινεζικό κομμουνιστικό κίνημα δείχνει ότι η ακροδεξιά συγχώνευση του λαϊκισμού με την κουλτούρα του σώματος μπορεί, στην πραγματικότητα, να τεθεί υπό αμφισβήτηση.

Σε τελική ανάλυση, καμία ιστορική αναλογία δεν δίνει μια πραγματικά ακριβή εικόνα του παρόντος. Τις περισσότερες φορές η ιστορική αναλογία παίρνει τη θέση μιας αυστηρής ανάλυσης των πραγματικά υφιστάμενων συνθηκών, διαστρεβλώνοντάς τις προσεκτικά ώστε να παραγάγει ένα προτιμητέο πεδίο μάχης για επιχειρήματα που κραυγάζονται μέσα στις άδειες αίθουσες του διαδικτύου. Αλλά αυτό που δείχνει αυτή η ιστορία είναι απλώς ότι η δύναμη δεν νικείται από την καλλιέργεια της αδυναμίας. Με την περιφρόνηση της κουλτούρας του σώματος, με το σχεδόν αποκλειστικά ακαδημαϊκό ύφος του πολιτικού λόγου και την έμφασή του στη διόρθωση της γλώσσας, της φαντασίας και των πιο μικροσκοπικών διαπροσωπικών αλληλεπιδράσεων, το μεγαλύτερο μέρος της αμερικανικής αριστεράς σήμερα δεν διαφέρει από τον ίδιο τον Wei Lei – ο οποίος,

66. <https://chuangcn.org/journal/one/sorghum-and-steel/>

πρέπει να σημειωθεί, ήταν απόλυτα πεπεισμένος ότι συγκρατούσε την πραγματική του δύναμη από φόβο μήπως σκοτώσει τον αντίπαλό του. Η ίδια η αδυναμία διαφυλάττεται ως ένα είδος ιδρυτικής αρχής. Η πολιτική στρατηγική της αριστεράς, που βασίζεται στην υποκίνηση μιας μαγικής ψυχικής-πνευματικής-πολιτισμικής-εκλογικής αλλαγής παραδείγματος, είναι ταυτόχρονα τόσο απλή και γελοία όσο ένα δυναμικό πεδίο δημιουργημένο από το τσι. Αυτή η λατρεία της αδυναμίας συλλαμβάνει τις τεράστιες διαφορές ισχύος του σύγχρονου καπιταλισμού και προτείνει να αντιμετωπιστεί η εξωτερική δύναμη του κράτους, της αστυνομίας και του αφεντικού με την εσωτερική δύναμη μιας ανώτερης αρετής. Συνδυασμένη με τα συμφέροντα των φιλελεύθερων ελίτ, η λατρεία της αριστεράς για την αδυναμία είναι εντέλει ένα ιδεολογικό κατασκεύασμα που έχει σχεδιαστεί για να διατηρηθεί η διανοητική κατανόηση του καπιταλισμού και των συνακόλουθων φρικαλεοτήτων του απομονωμένη από κάθε λαϊκό κίνημα που θα μπορούσε να είναι σε θέση να αναπτύξει μια επαρκή δύναμη για να τον αντικρούσει. Ένα αποτέλεσμα αυτής της λατρείας είναι η μονοπώληση της κουλτούρας του σώματος από την ακροδεξιά.

Αυτό δεν συμβαίνει εν κενώ. Ζούμε τις ζωές μας σε περιορισμένες τροχιές, που ξεκινούν από τις ψυχοφθόρες μιξέριες της δουλειάς, φτάνουν μέχρι την αξιολύπητη, φευγαλέα έξαψη της κατανάλωσης και επιστρέφουν πίσω στα μικρά, πανάκριβα, υπόλευκα νοικιασμένα σπίτια μας, τα οποία γεμίζουν σχολαστικά από τεράστιες δόσεις Netflix που μας προσφέρει επιμελώς επεξεργασμένα τα ίδια μας τα δεινά. Κάθε συνδετικός κρίκος με τη ζωή κόβεται σύριζα, απογυμνώνεται μέχρι τις απλές λειτουργίες του και μετατρέπεται σε μια αφαίρεση μέσα στην αγορά, μέχρις ότου ολοκληρη η τρο-

χιά της ζωής να φαίνεται ότι διέρχεται μόνο μέσα από μια εξοντωτική θύελλα αγορών, πωλήσεων και δανεισμού, καταλήγοντας πάντα με κάποιο μαγικό τρόπο στο να έχεις λιγότερα. Σε τέτοιες συνθήκες μαζικής αλλοτρίωσης, είναι προφανές ότι οι άνθρωποι εν γένει αρχίζουν να αναζητούν, σε ένα διαισθητικό επίπεδο, τη δημιουργία ενός νέου, κοινοτικού σώματος. Οι πολιτικές διαστάσεις αυτής της επιθυμίας δεν είναι ακόμη ορατές. Αντίθετα, παίρνουν τη μορφή μιας καθαρά προμηθειικής απάντησης στην τρομακτική Γη που μας έχει κληροδοτήσει η οικονομία της αγοράς: μια Γη υγρή και γλυφή. Με τα απλά λόγια μιας φίλης: «Οι άνθρωποι παντού ψάχνουν τις ψυχές τους, ψάχνουν στη γη για εργαλεία και προσπαθούν με εκατομμύρια τρόπους να ανακαλύψουν ξανά τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος και να ζεις στη γη».⁶⁷

Η κουλτούρα του σώματος είναι ένα τέτοιο εργαλείο, που προσφέρει την υποσχηση της πραγματικής αλλαγής: από μια ευάλωτη, ανήμπορη αδυναμία σε μια ανθεκτική, αναγεννημένη δύναμη, ικανή να επιβιώσει στον επερχόμενο κόσμο. Ταυτόχρονα, παρέχει μια μικρής κλίμακας μορφή κοινοτικής εμπειρίας που λειτουργεί ως προσωρινό βάλαμο απέναντι στις εξοντωτικές συνέπειες της αλλοτρίωσης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τις μορφές της μαχητικής κουλτούρας του σώματος, οι άμεσες επιδράσεις της οποίας τείνουν να εξουδετερώνουν πολλές από τις μικρές πληγές της καπιταλιστικής κοινωνίας – μείωση του στρες και του άγχους,⁶⁸ βελτίωση της ψυχικής υγείας⁶⁹ και της αυτοεικόνας εν γένει

67. <https://brooklynrail.org/2017/06/field-notes/Field-Notes-from-the-Anthropocene-Living-in-the-Back-Loop>

68. <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/7762694/>

69. <https://bpspsychub.onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/j.2044-8341.1988.tb02794.x>

και μείωση της επιθετικότητας.⁷⁰ Το να πολεμάμε, να υποφέρουμε και να γινόμαστε πιο δυνατοί μαζί, ενισχύει τη διαισθητική μας επιθυμία να επανεφεύρουμε το κοινωνικό, αφού παρέχει την πιο στοιχειώδη γέυση ενός κόσμου που πηγαίνει πέρα από την τεράστια κοινωνική και συναισθηματική καταστροφή που έχουμε συνηθίσει.

Η προέλευση του φασισμού δεν βρίσκεται στα τυπικά χαρακτηριστικά της κουλτούρας του σώματος, ούτε καν στις μαχητικές μορφές της κουλτούρας του σώματος, διότι ο φασισμός δεν είναι ένα είδος ιού που καλλιεργείται από συγκεκριμένες πολιτισμικές πρακτικές. Αντίθετα, είναι μια ευρεία πολιτική απάντηση στην υλική καταστροφή που προσφέρει το ατονικό *status quo* – μια καταστροφή που φτάνει μέχρι το ανθρώπινο σώμα, ορατή σε ένα τεράστιο κύμα αυξανόμενης νοσηρότητας και θνησιμότητας⁷¹ στην αμερικανική ενδοχώρα. Κάθε κομμουνισμός που σέβεται το όνομά του πρέπει να απαντήσει σε αυτήν ακριβώς την καταστροφή. Το καθοριστικό χαρακτηριστικό της φασιστικής λύσης δεν είναι απλώς η αναγνώριση αυτής της αδυναμίας και η προσπάθεια να μετασχηματίσει το σώμα προκειμένου να επιβιώσει, αλλά μάλλον η προσέγγισή της όσον αφορά την κοινοτική φύση αυτών των πρακτικών. Ο φασίστας παίρνει την επιθυμία για το κοινοτικό που εκφράζεται σε τέτοιους χώρους και απλώς προσπαθεί να επεκτείνει αυτούς τους μικρούς, προ-πολιτικούς δεσμούς, υποβαθμίζοντας την επιθυμία για το κοινοτικό σε επιθυμία για μια επί της ουσίας φυλετική (tribalist), κοινοτιστική σωτηρία. Είναι μια χιλιαστική απάντηση

στην απρόσωπη παγκοσμιότητα της αγοράς, αντιδραστική στη μυθική υπόσχεσή της να αποκαταστήσει ένα είδος χαμένης κοινοτιστικής τάξης – μια υπόσχεση που καταλήγει να είναι απλώς ένα μεγαλειώδες πέπλο το οποίο καλύπτει τα τερατουργήματα που είναι αναγκαία για τη διατήρηση της θεμελιώδους κινητήριας δύναμης του καπιταλισμού.

Με τους φυλετικούς (tribalist) όρους ενός τύπου όπως ο Τζακ Ντόνοβαν,⁷² αυτό αποτελεί ένα κάλεσμα για να «ξεκινήσουμε τον κόσμο». Αλλά ο «κόσμος» για τους ακροδεξιούς είναι περισσότερο ένα αμάλγαμα κόσμων, μικρών και χωρισμένων μεταξύ τους, συχνά ενταγμένων σε αυστηρές ιεραρχίες. Επομένως, η ενασχόληση της ακροδεξιάς με την κουλτούρα του σώματος είναι εγγενώς αντικομμουνιστική, όχι επειδή έχει να κάνει με το σώμα και τη μάχη, αλλά επειδή επιχειρεί να υπερασπιστεί έναν περιοριστικό ορισμό της κοινότητας, εξισώνοντας το οικουμενικό ως τέτοιο με τον χλιαρό αγοραίο ατομικισμό της φιλελεύθερης τάξης πραγμάτων. Το νέο σώμα του φασίστα είναι το σώμα της φυλής (tribe), της εθνικής πολιτείας, η σάρκα της κοινότητας – όλα ενσαρκωμένα στην οικοδόμηση οριζημένων μορφών ισχύος για αυστηρά ελεγχόμενες κοινωνικές λειτουργίες, έχοντας ως όραμα για το ανθρώπινο σώμα ένα είδος υπερβολικά καλλιεργημένου μυϊκού συστήματος, ιδανικού για επιδείξεις, υπερτροφικού, άκαμπτου και δύσκολα διατηρήσιμου. Ο φασίστας συγκαλύπτει έτσι τη βαθιά ριζωμένη αδυναμία με την επίδειξη μιας λατρείας της δύναμης, διαμετρικά αντίθετης προς τη φιλελεύθερη παρακμή.

Κομμουνιστική προσέγγιση είναι εκείνη που απορρίπτει αυτή την κοινοτιστική λύση, αρνούμενη να «ξεκινήσει τον

70. <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/001872678103400601>

71. <https://www.nytimes.com/2016/06/01/health/american-death-rate-rises-for-first-time-in-a-decade.html>

72. (Σ.τ.Μ.) Αμερικανός ακροδεξιός και γνωστή φιγούρα της alt-right στις ΗΠΑ.

κόσμο» ή να αναστήσει μυθικές τάξεις πραγμάτων. Αντίθετα, είναι η προσπάθεια να επινοηθεί ένα οικουμενικό μέλλον, οδηγώντας την επιθυμία για το κοινοτικό πέρα από τα σημερινά της όρια μέσω μιας σειράς εργαλείων, μεταξύ των οποίων και η κουλτούρα του σώματος. Η ίδια η κουλτούρα του σώματος θα πρέπει να ιδωθεί ως εγγενώς συγκρητιστική και ευέλικτη, καθώς η ανάπτυξή της επεξεργάζεται και διευρύνει τον χαρακτήρα της επερχόμενης κομμουνίας. Οι προ-πολιτικοί δεσμοί (η φυλετική (tribal) ομαδοποίηση του γυμναστηρίου ή της ομάδας) δεν επεκτείνονται απλώς αλλά μετασηματίζονται, οι πολιτικές τους διαστάσεις γίνονται ορατές καθώς έρχονται σε επαφή με τους δεσμούς άλλων, παρόμοιων ομάδων. Στο μεταξύ, η δύναμη που οικοδομείται σε τέτοιους χώρους είναι μια τεχνική και ευέλικτη δύναμη στην υπηρεσία μιας ευρύτερης υποκειμενικότητας. Στη μυθική της διάσταση, αυτή η δύναμη οραματίζεται την ανθρώπινη μορφή ως ένα διαρκώς οικοδομώμενο προμηθεϊκό σώμα, ικανό να αποβάλει μια για πάντα τον προλεταριακό του χαρακτήρα, καταστρέφοντας έτσι τις σταθερές συντεταγμένες της φυλής, του έθνους και της κοινότητας.

Επιπλέον, είναι λάθος να εξισώνουμε την κουλτούρα του σώματος με την αρρενωπότητα. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι υιοθετούμε μια εγγενώς μισογύνικη θέση, πανομοιότυπη με εκείνη που υποστηρίζουν άνδρες όπως ο Ντόνοβαν. Παρόλο που είναι προφανές ότι σε μια πατριαρχική κοινωνία αυτοί οι χώροι και οι πρακτικές τείνουν να είναι περισσότερο προσβάσιμοι στους άνδρες και να κωδικοποιούνται κοινωνικά ως αρρενωποί, αυτό είναι προϊόν έμφυλων και ταξικών συγκρούσεων που έχουν συμβεί μέσα στην ιστορία και όχι η έκφραση κάποιας αρχέγονης τάξης πραγμάτων. Η φασιστική αντίληψη της κουλτούρας του

σώματος επιχειρεί να ενισχύσει τους κληρονομημένους συσχετισμούς δύναμης που κρύβονται πίσω από τον φαινομενικά οργανικό δεσμό της «φυλής» (tribe), ορίζοντας τους χώρους αυτούς μέσω του αποκλεισμού. Η κομμουνιστική προσέγγιση αποσκοπεί στο να τους καταστήσει πιο περιεκτικούς, με στόχο την καταπολέμηση των κληρονομημένων ιεραρχιών. Τούτο αποτελεί από μόνο του αναγνώριση του γεγονότος ότι οι χώροι αυτοί δεν είναι εγγενώς ουδέτεροι. Προφανώς, κάθε μεγάλης κλίμακας ενασχόληση με μαχητικές μορφές της κουλτούρας του σώματος εμπεριέχει, για παράδειγμα, τον κίνδυνο της στρατιωτικοποίησης: πράγματι, η μορφή του ένοπλου αντάρτικου τύπου σέχτας τείνει να υποδηλώνει αυτό το λάθος, είτε αυτό έγινε από τους Weather Underground και το απεγνωσμένο αυτομαστίγωμά τους είτε από τον απολαυστικά τρελό Ιαπωνικό Ενωμένο Κόκκινο Στρατό.⁷³ Κάθε πεδίο στον λανθάνοντα εμφύλιο πόλεμο ενέχει κινδύνους, αλλά αυτοί οι κίνδυνοι δεν μπορεί να είναι λόγος για να παραχωρήσουμε το πεδίο στη δεξιά.

Ωστόσο, η απάντηση της αριστεράς στην άνοδο της ακροδεξιάς ήταν σε μεγάλο βαθμό ένα παιχνίδι για το ποιος μπορεί να παραχωρήσει τα περισσότερα. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η θεωρία του φασισμού αντιμετωπίζεται ως ένα είδος περιβαλλοντικής μόλυνσης, και άρα θεωρείται ότι το ίδιο το πεδίο έχει διαφθαρεί ανεπανόρθωτα. Επομένως, σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, το να είσαι «αντιφασίστας» δεν σημαίνει το να οργανώνεσαι ενάντια στον φασισμό σε αυτό το πεδίο, αλλά αντίθετα το να ξεριζώνεις σχολαστικά, τόσο από τον δικό σου τρόπο ζωής όσο και από τον τρόπο ζωής

73. <https://www.nytimes.com/2011/05/27/movies/united-red-army-directed-by-koji-wakamatsu-review.html>

όλων όσων βρίσκονται σε κοντινή απόστα-
ση, κάθε πολιτισμικό σύμβολο που κινδυ-
νεύει να «μολυνθεί». Ορισμένοι το συνδυά-
ζουν τουλάχιστον αυτό με θεαματικές μάχες
 στους δρόμους – μάχες μεταξύ των antifa
 και του πρόσφατου συνονθυλεύματος πα-
ρανοϊκών alt-right ακροδεξιών (που συνερ-
γάζονται βέβαια με την αστυνομία). Πολ-
λοί πικρόχολοι ανανήψαντες ακτιβιστές
 χλευάζουν αυτά τα θεάματα ως αντιπαρα-
γωγικά (δίνεται προσοχή σε περιθωριακές
 δεξιές ομάδες, αποσπάται η προσοχή από
 την «πραγματική» δράση κ.λπ.), αλλά αυτό
 είναι σε μεγάλο βαθμό μια μετα-αριστερή
 μικρότητα, που φωνάζει στα παιδιά να μην
 κάνουν φασαρία. Δεν υπάρχει αντίφαση με-
ταξύ της αναγνώρισης της χρησιμότητας ή
 τουλάχιστον της άκακης ευχαρίστησης που
 προσφέρουν οι αντιφασιστικές μάχες στους
 δρόμους και της ταυτόχρονης διαπίστωσης
 ότι υπάρχει έλλειψη οποιασδήποτε βαθύ-
τερης οργανωτικής απάντησης πίσω από
 αυτά τα θεάματα, για να μην αναφέρουμε
 την επίμονη απουσία μαζικών αγώνων ικα-
νών να ριζώσουν είτε στην αριστερά είτε
 στη δεξιά στην εποχή μας, στην εποχή της
 διάχυτης ατομικοποίησης.

Οι κριτικές για τα αθλητικά ρούχα
 δεν είναι επομένως παρά ένα λεπτό σάβανο
 απλωμένο πάνω από ένα αγεφύρωτο πολι-
τικό κενό. Είναι γεγονός ότι το μεγαλύτερο
 ποσοστό του κόσμου των σχολών καλών
 τεχνών, καθώς και η συντριπτική πλειο-
ψηφία του «ριζοσπαστικού» χώρου στις
 παράκτιες πόλεις, έχει βολευτεί μέσα στα
 τείχη του παλατιού, πιστεύοντας ότι βρί-
σκεται μακριά από τον πληθυσμό που μπο-
ρεί να του μεταδώσει το μικρόβιο. Παρα-
τηρώντας τα διάφορα είδη φιλελεύθερων
 που κατοικούν στους γυάλινους πύργους
 των μητροπόλεων ή των πανεπιστημίων,
 καταλαβαίνεις ότι αισθάνονται πως είναι
 εξαιρετικά διαφορετικοί και καθόλου φιλε-

λεύθεροι επειδή επιλέγουν να δώσουν την
καλύτερη από τις χαμένες μάχες ενάντια
στη μεγάλη τάξη των εξευγενιστών-δια-
χειριστών. Ωστόσο, όσον αφορά αυτό που
υπάρχει πέρα από τα τείχη, η άποψή τους
συμφωνεί σε μεγάλο βαθμό με εκείνη των
φιλελεύθερων από τους οποίους θεωρούν
ότι διαφέρουν ριζικά: η ενδοχώρα δεν είναι
τίποτα περισσότερο από μια απέραντη θά-
λασσα βαρβαρότητας. Κάποιοι μπορεί να
τολμήσουν να φτάσουν μέχρι τα περίχωρα
της πόλης ή και μέχρι το γκέτο της πρώην
βιομηχανικής ζώνης που δεν έχει ακόμα κα-
τεδαφιστεί – άλλωστε, συνήθως οι oogles⁷⁴
και οι αναρχικοί είναι αυτοί που προηγού-
νται της «ανάπλασης» σε μια γειτονιά, χρό-
νια πριν από τους χίπστερ. Λίγοι όμως θα
εγκατασταθούν με προθυμία σε ένα μέρος
όπως το αγροτικό Νότιο Όρεγκον, όπου
έχουν πραγματοποιηθεί οι πιο δυναμικές
εκστρατείες στρατολόγησης των Patriot,
όπως λίγοι θα βρεθούν και στις νέες παρα-
γουπόλεις που περιβάλλουν πλέον πολλές
αμερικανικές πόλεις, αφού η πολιτισμική
περιφρόνησή τους για τα «προάστια» θα
τους κρατήσει μακριά τους. Καθώς όμως τα
τείχη επεκτείνονται, ενισχύονται και γίνο-
νται ολοένα και ψηλότερα, οι υλικές συνθή-
κες που γεννούν τον φασισμό (ο οποίος, σε
τελική ανάλυση, δεν είναι ούτε παθογένεια
ούτε επιλογή τρόπου ζωής) απλώς βαθαί-
νουν. Οι κοινωνικές ανισότητες οξύνονται
και η προσπάθεια των κατοίκων των αστι-
κών κέντρων να αμυνθούν απέναντι στις
ορδές των από τα κάτω, αρχίζει να επανα-
φέρει όλα τα στοιχεία της φασιστικής τρι-
άδας σε ολοένα και πιο στενό συντονισμό.

Εντέλει, οι μόνοι κομμουνιστές που
είναι άξιοι του ονόματός τους είναι εκείνοι
που θέλουν ανενδοίαστα να αναπτύξουν

74. (Σ.τ.Μ.) Οι oogle είναι τύποι που ζουν
στον δρόμο και ζητιανεύουν από επιλογή και
όχι από ανάγκη.

δύναμη. Εφόσον ο φασισμός δεν είναι ούτε παθογένεια ούτε επιλογή τρόπου ζωής, δεν μπορεί να νικηθεί ούτε με την επιβολή καραντίνας, ούτε με καλέσματα σε αναμέτρηση, ούτε ακόμα με τη θεαματική υπεράσπιση της περιοχής του Κόλλπου του Σαν Φρανσίσκο, της Μέκκας της αμερικανικής αριστεράς. Αντ' αυτού, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι δεν υπάρχει ακόμη μαζική βάση για τον φασισμό και ότι κάθε προσπάθεια συντριβής του πρέπει επομένως να επικεντρωθεί στην οργάνωση όχι μόνο ενάντια σε μια μικρή υποκοιλούρα ενεργών φασιστών αλλά και ανάμεσα σε εκείνους τους προλετάριους που, ελλείψει οποιασδήποτε εναλλακτικής λύσης, πιθανόν να στρατολογηθούν σε κάποιο μεταγενέστερο στάδιο αν ο φασισμός αρχίσει να διαμορφώνει μια λαϊκή βάση. Η αποφασιστική συντριβή του φασισμού σημαίνει ότι πρέπει κατ' αρχάς να αποτρέψουμε τη μαζικοποίησή του. Η πρόωρη άνοδος της ακροδεξιάς δεν πρέπει επομένως να θεωρείται ανυπέρβλητο εμπόδιο που πρέπει να αντιμετωπιστεί με απόγνωση, αλλά αντίθετα μια σημαντική ευκαιρία. Είναι ένα σφυροκόπημα τόσο απαραίτητο όσο και το ανελέητο ground-and-round⁷⁵ του Χι, που στερείται μεν τεχνικής αλλά είναι αποτελεσματικό απέναντι στην απόλυτη αδυναμία του φιλελεύθερου κατεστημένου. Αυτό που θα επακολουθήσει είναι το σημαντικό: και εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο Χι, όπως και οι Μπόξερ πριν από αυτόν και οι σημερινοί δεξιοί λαϊκιστές με τις μπυροκοιλίες, δύσκολα θα άντεχε σε μια πραγματική πρόκληση. Βλέπουμε ότι υπερβάλλει στα χτυπήματα και προτιμά τα εκρηκτικά κροσέ εις βάρος της αγωνιστικής τεχνικής μέσα στο ρινγκ. Εκτινάσσεται

προς τα εμπρός έχοντας μια κλίση στους ώμους, τα χαμένα του κροσέ εκθέτουν την πλάτη του, η στάση του εκθέτει τον αυχένα του και τα πόδια του μπλοκάρουν καθώς προσπαθεί να ξαναβρεί τη θέση του. Η πιο ασφαλής προσέγγιση σε έναν τέτοιο αγώνα θα ήταν να αντιμετωπιστεί το άστοχο κροσέ του με ρίψη με πιάσιμο των δύο ποδιών ή απλώς με ένα back-take σε στυλ πάλης και γύρισμα σε suplex, αποδυναμώνοντας έτσι τις γροθιές του και εξαναγκάζοντάς τον σε τεχνικές πάλης εδάφους. Όμως η ασφαλής προσέγγιση δεν είναι πάντα η πιο ικανοποιητική, και ένας μικρός τυχοδιωκτισμός ξεσηκώνει πάντα το πλήθος – κάτι που είναι σημαντικό τόσο στους αγώνες στο ρινγκ όσο και στις εξεγέρσεις. Γιατί λοιπόν να μην μετατρέψουμε το άστοχο κροσέ σε ένα collar tie-up, να εκμεταλλευτούμε τη σκυμμένη στάση του Χι για να τον πιάσουμε σε ένα μπροστινό κεφαλοκλείδωμα, να τον ρίξουμε στα τέσσερα και ελέγχοντας το κεφάλι να περάσουμε σε αυτό που τρελαίνει πραγματικά το κοινό: την γκιλοτίνα. Ακούσαμε ότι επιστρέφει.

75. (Σ.τ.Μ.) Στρατηγική κατά την οποία ο αγωνιζόμενος ρίχνει τον αντίπαλό του στο έδαφος και εξαπολύει έναν καταγισμό γροθιών και αγκωνιών για να τελειώσει τον αγώνα.

